

รายงานความเหลื่อมล้ำโลก 2569

Coordinated by

Lucas Chancel

Ricardo Gómez-Carrera (Lead Author)

Rowaida Moshrif

Thomas Piketty

Foreword by

Jayati Ghosh

Joseph E. Stiglitz

บทสรุปผู้บริหาร

WORLD
INEQUALITY
..... LAB

Coordinated by:

Lucas Chancel
Ricardo Gómez-Carrera
Rowaida Moshrif
Thomas Piketty

Lead author:

Ricardo Gómez-Carrera

Research team:

María José Pozos
Daniel Sanchez-Ordóñez

Data coordinator:

Rowaida Moshrif

Statistical methods coordinator:

Ignacio Flores

Data team:

Manuel Arias-Osorio
Ignacio Flores
Rowaida Moshrif
Gastón Nievas Offidani
Ana Van Der Ree

Communication manager:

Alice Fauvel

Report design:

Ricardo Gómez-Carrera

Website and cover design:

Dataviz Centric

This report draws on recent research articles written by:

Facundo Alvaredo; Marie Andreescu; Manuel Arias-Osorio; Luis Bauluz; Nitin Bharti; Thomas Blanchet; Philipp Bothe; Pierre Brassac; Julia Cagé; Lucas Chancel; Mauricio De Rosa; Jonas Dietrich; Dima El Hariri; Matthew Fisher-Post; Ignacio Flores; Valentina Gabrielli; Amory Gethin; Ricardo Gómez-Carrera; Seyhun Hong; Thanasak Mark Jenmana; Romaine Loubes; Clara Martínez-Toledano; Zhexun Mo; Cornelia Mohren; Marc Morgan; Rowaida Moshrif; Stella Muti; Theresa Neef; Gastón Nievas; Moritz Odersky; Thomas Piketty; Anne-Sophie Robilliard; Emmanuel Saez; Alice Sodano; Anmol Somanchi; Li Yang; Gabriel Zucman; Álvaro Zúñiga-Cordero

The report also draws on the extensive work of researchers associated to the World Inequality Lab available at <https://inequalitylab.world/en/team/> and <https://wid.world/team/>

Translation team for the Executive Summary:

Pierre Brassac; Dima El Hariri; Ricardo Gómez-Carrera; Enes Isik; **Thanasak Mark Jenmana**; Zhexun Mo; Cornelia Mohren; Rowaida Moshrif; Daniel Sanchez-Ordóñez; Marta Sanduliak; Anmol Somanchi; Theo Ribas Palomo

Editing:

Philip Dines
Graham Frankland

This report benefited from the support of the United Nations Development Programme, the World Inequality Lab, and the European Union under the Horizon 2020 WISE grant (#101095219) and the ERC Synergy DINA grant (#856455). The views expressed in this report do not necessarily reflect those of the United Nations Development Programme or other partner institutions.

World Inequality Lab, 2025

Creative Commons Licence: World Inequality Report 2026, CC BY-NC-SA 4.0

It is strictly prohibited to translate, transfer, or reproduce this report into any other language without the permission of the publishers.

How to cite this report: Chancel, L., Gómez-Carrera, R., Moshrif, R., Piketty, T., et al. World Inequality Report 2026, World Inequality Lab. wir2026.wid.world

This report has a dedicated website. Explore it: wir2026.wid.world

กล่อง 0.1: โฉมโลกจากรายงานความเหลื่อมล้ำโลก 2026 (WIR 2026)

รายงานความเหลื่อมล้ำโลก 2026 (World Inequality Report – WIR 2026) ถือเป็นชุดรายงานหลักฉบับที่สาม ต่อเนื่องจากฉบับปี 2018 และ 2022 รายงานเหล่านี้อาศัยงานวิจัยจากนักวิชาการกว่า 200 คนทั่วโลก ซึ่งเป็นสมาชิกของศูนย์วิจัยความเหลื่อมล้ำโลก (World Inequality Lab) และมีส่วนร่วมในการพัฒนาฐานข้อมูลที่ใหญ่ที่สุดว่าด้วยพลวัตทางประวัติศาสตร์ของความเหลื่อมล้ำระดับโลก ความพยายามนี้มีส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อการอภิปรายเกี่ยวกับความเหลื่อมล้ำในระดับนานาชาติ ฐานข้อมูลของเราช่วยปรับเปลี่ยนวิธีที่ผู้กำหนดนโยบาย นักวิชาการ และประชาชนทั่วไปทำความเข้าใจกับระดับและสาเหตุของความเหลื่อมล้ำ โดยเน้นให้เห็นถึงการแยกตัวออกของกลุ่มประชากรที่ร่ำรวยที่สุดของโลก และความเร่งด่วนของความเป็นธรรมทางภาษี ข้อค้นพบของทีมนักวิจัยของเราเป็นข้อมูลสำคัญต่อการถกเถียงระดับชาติและระหว่างประเทศเกี่ยวกับการปฏิรูประบบการคลัง การจัดเก็บภาษีความมั่งคั่ง และนโยบายการกระจายรายได้ ตั้งแต่ในระดับรัฐสภาของแต่ละประเทศไปจนถึงเวที G20

บนฐานงานวิจัยดังกล่าว WIR 2026 ได้ขยายขอบเขตการวิเคราะห์เพิ่มเติม โดยสำรวจมิติใหม่ของความเหลื่อมล้ำที่เป็นคุณลักษณะของศตวรรษที่ 21 มิติเหล่านี้ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิอากาศและความมั่งคั่ง ความเหลื่อมล้ำทางเพศ ความไม่เท่าเทียมในการเข้าถึงทุนมนุษย์ ความไม่สมดุลของระบบการเงินโลก และความแตกต่างทางพื้นที่ที่กำลังกำหนดภูมิทัศน์การเมืองประชาธิปไตยขึ้นมาใหม่ ประเด็นเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่า ความเหลื่อมล้ำในปัจจุบันไม่ได้จำกัดอยู่แค่รายได้หรือความมั่งคั่ง แต่แทรกซึมอยู่ในทุกด้านของชีวิตเศรษฐกิจและสังคม

ความเหลื่อมล้ำระดับโลกในการเข้าถึงทุนมนุษย์ยังคงสูงทงกัน และน่าจะมากกว่าที่คนส่วนใหญ่คาดคิด การใช้จ่ายด้านการศึกษาต่อเด็กหนึ่งคนในภูมิภาคแอฟริกาใต้หาอาหารอยู่ที่เพียงประมาณ €200 (ในอัตราแลกเปลี่ยน PPP) ขณะที่ยุโรปอยู่ที่ประมาณ €7,400 และในอเมริกาเหนือและโอเชียเนียอยู่ที่ €9,000 ช่องว่างมากกว่า 1 ต่อ 40 นี้มีขนาดใหญ่กว่าช่องว่างทาง GDP ต่อหัวถึงประมาณสามเท่า ความแตกต่างเช่นนี้กำหนดโอกาสในชีวิตของคนรุ่นต่อรุ่น และยิ่งทำให้ “ภูมิศาสตร์ของโอกาส” กลายเป็นกลไกที่ตอกย้ำและส่งต่อความเหลื่อมล้ำด้านความมั่งคั่งในระดับโลก

รายงานยังชี้ให้เห็นว่าการมีส่วนร่วมในการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศกระจายตัวอย่างไม่เท่าเทียมกันอย่างมาก แม้การถกเถียงในสาธารณะมักจะเน้นถึงการปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากการบริโภค งานวิจัยใหม่เผยให้เห็นว่าการถือครองทุนก็เป็นอีกตัวกำหนดสำคัญของความเหลื่อมล้ำด้านการปล่อยก๊าซเรือนกระจก คนมั่งคั่งที่สุด 10% ของโลกมีส่วนรับผิดชอบถึง 77% ของการปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่เกี่ยวข้องกับการถือครองทุนส่วนบุคคล¹ ตัวเลขนี้เน้นให้เห็นว่าวิกฤตการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศแยกออกจากปัญหาการกระจุกตัวของความมั่งคั่งไม่ได้ การแก้ไขปัญหานี้จึงต้องอาศัยการปรับโครงสร้างระบบการเงินและการลงทุนอย่างเจาะจง ซึ่งเป็นระบบที่ขับเคลื่อนทั้งการปล่อยก๊าซเรือนกระจกและความเหลื่อมล้ำไปพร้อมกัน

ในประเด็นความเหลื่อมล้ำทางเพศ ปัญหายังเห็นเด่นชัดมากขึ้นเมื่อพิจารณางานที่มองไม่เห็นและ

ไม่ได้รับคำตอบแทนซึ่งผู้หญิงรับเป็นการมากกว่าผู้ชายอย่างไม่สมส่วน เมื่อรวมงานบ้านและงานดูแลที่ไม่ได้รับค่าจ้าง ช่องว่างยิ่งกว้างขึ้นอย่างชัดเจน โดยเฉลี่ยแล้ว ผู้หญิงได้รับรายได้เพียง 32% ของรายได้ต่อชั่วโมงที่ผู้ชายได้รับเมื่อรวมทั้งงานที่ได้รับค่าจ้างและไม่ได้รับค่าจ้าง และ 61% หากไม่รวมงานเหล่านี้ นอกเหนือจากจะสะท้อนการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมทางเพศในระยะยาวแล้ว ผลวิจัยเหล่านี้สะท้อนความไร้ประสิทธิภาพอย่างลึกซึ้งในวิธีที่สังคมให้คุณค่าต่อแรงงานและการจัดสรรแรงงาน

ในระดับระหว่างประเทศ WIR 2026 แสดงให้เห็นว่าระบบการเงินโลกเป็นตัวขับเคลื่อนความเหลื่อมล้ำอย่างเป็นระบบ ประเทศที่มั่งคั่งได้รับประโยชน์จากสิ่งที่เรียกว่า “อภิสิทธิ์ที่เกินจริง” (exorbitant privilege) ซึ่งในแต่ละปีมีทรัพยากรราว 1% ของ GDP โลก (มากกว่างบช่วยเหลือการพัฒนาถึงสามเท่า) ที่ไหลจากประเทศยากจนไปสู่ประเทศร่ำรวย ผ่านการโอนรายได้สุทธิของปัจจัยการผลิตจากต่างประเทศที่เกิดจากผลตอบแทนสินทรัพย์ที่สูงกว่าและต้นทุนดอกเบี้ยที่ต่ำกว่าของประเทศร่ำรวย การยื้อยุดทางของพลวัตนี้เป็นแกนสำคัญของยุทธศาสตร์เพื่อสร้างความเป็นธรรมระดับโลก

ท้ายที่สุด รายงานยังเน้นให้เห็นถึงการเพิ่มขึ้นของ “ความแตกแยกเชิงพื้นที่” ภายในประเทศต่างๆ ในหลายระบอบประชาธิปไตยที่พัฒนาแล้ว ความแตกต่างทางอุดมการณ์และพฤติกรรมทางการเมืองระหว่างมหานครขนาดใหญ่กับเมืองเล็กหรือพื้นที่ชนบทได้ขยายตัวจนถึงระดับที่ไม่เคยปรากฏมากกว่าศตวรรษ การเข้าถึงบริการสาธารณะที่ไม่เท่าเทียม โอกาสในการทำงานที่แตกต่างกัน และผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงทางการค้าโลก ได้บ่อนทำลายความสมานฉันท์ของสังคมและทำให้พันธมิตรทางการเมืองที่จำเป็นสำหรับการปฏิรูปด้านการกระจายรายได้อ่อนแอลง

นอกเหนือจากฐานข้อมูลเชิงประจักษ์ใหม่จำนวนมากแล้ว WIR 2026 นำเสนอกรอบแนวคิดเพื่อทำความเข้าใจว่า ความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจ สิ่งแวดล้อม และการเมืองเชื่อมโยงกันอย่างไร รายงานฉบับนี้เรียกร้องให้เกิดความร่วมมือระดับโลกอีกครั้งเพื่อแก้ไขรากเหง้าของความแตกแยกเหล่านี้ ผ่านการเก็บภาษีโครงสร้างก้าวหน้า การลงทุนในศักยภาพมนุษย์ การสร้างความรับผิดชอบด้านภูมิอากาศที่ผูกโยงกับการถือครองทุนส่วนตัว และการสร้างสถาบันทางการเมืองที่มีความครอบคลุม สามารถฟื้นฟูความไว้วางใจและความสมานฉันท์ทางสังคมได้

ความเหลื่อมล้ำ เป็น ลักษณะ สำคัญ ของ ระบบ เศรษฐกิจโลกมาเป็นเวลานาน แต่ภายในปี 2568 ระดับความเหลื่อมล้ำได้เพิ่มขึ้นจนถึงจุดที่ต้องให้ความสนใจอย่างเร่งด่วน ผลประโยชน์จากกระบวนการโลกาภิวัตน์และการเติบโตทางเศรษฐกิจได้ไหลไปสู่คนกลุ่มเล็ก ๆ อย่างไม่สมส่วน ขณะที่ประชากรจำนวนมากทั่วโลกยังคงเผชิญความยากลำบากในการสร้างความมั่นคงให้กับชีวิตของตนเอง ความแตกแยกเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องที่น่ากลัวเสียไม่ได้ แต่เป็นผลลัพธ์จากการตัดสินใจทางการเมือง และการออกแบบสถาบันทางสังคม

รายงานฉบับนี้ใช้ข้อมูลจากฐานข้อมูล World Inequality Database และงานวิจัยใหม่ ๆ เพื่อให้ภาพที่ครอบคลุมของความเหลื่อมล้ำในหลากหลายมิติ ไม่ว่าจะเป็น รายได้ ความมั่งคั่ง เพศสภาพ ระบบการเงินระหว่างประเทศ ความรับผิดชอบด้านภูมิอากาศ ระบบภาษี และการเมือง

ผลการศึกษาชี้ชัดว่า ความเหลื่อมล้ำยังคงอยู่ในระดับสูงและคงอยู่ต่อเนื่อง โดยแสดงออกในหลากหลายมิติที่เชื่อมโยงและส่งเสริมซึ่งกันและกัน และยังส่งผลกระทบต่อระบบประชาธิปไตยด้วยการทำให้กลไกความร่วมมือทางการเมืองแตกกระจาย และ บ่อน ทำลาย ฉันทา มติ ทาง นโยบาย อย่างไรก็ดี ข้อมูลยังแสดงให้เห็นด้วยว่าความเหลื่อมล้ำสามารถลดลงได้ นโยบายต่าง ๆ เช่น เงินโอนของรัฐบาลเพื่อกระจายรายได้ การจัดเก็บภาษีก้าวหน้า การลงทุนในทุนมนุษย์ และการคุ้มครองสิทธิแรงงานที่เข้มแข็งขึ้น ได้ช่วยลดความเหลื่อมล้ำในหลายบริบท ข้อเสนอเช่นการจัดเก็บภาษีความมั่งคั่งขั้นต่ำจากผู้มั่งคั่งหลายล้านยูโร ชี้ให้เห็นถึงขนาดของทรัพยากรที่สามารถระดมมาใช้เพื่อสนับสนุนระบบการศึกษา สาธารณสุข และการปรับตัวเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงของสภาพภูมิอากาศ การลดความเหลื่อมล้ำจึงไม่ใช่เพียงเรื่องของความเป็นธรรม แต่เป็นพื้นฐานสำคัญต่อความพร้อมในการรับมือกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม

ภาพของระบบประชาธิปไตย และความอยู่รอดของโลกของเรา

โลกมีความเหลื่อมล้ำรุนแรง

ข้อเท็จจริงแรกสุดที่โดดเด่นที่สุดจากข้อมูล คือ ความเหลื่อมล้ำยังคงอยู่ในระดับที่สูงมากอย่างต่อเนื่อง **รูปที่ 1** แสดงให้เห็นว่า ในปัจจุบัน ผู้มีรายได้สูงสุด 10% แรกของประชากรโลกมีรายได้รวมกันมากกว่าประชากรที่เหลืออีก 90% ทั้งหมด ในขณะที่ประชากรครึ่งล่างของโลกได้รับส่วนแบ่งรายได้รวมกันไม่ถึง 10% ของรายได้โลกทั้งหมด ความมั่งคั่งยิ่งกระจุกตัวมากกว่าเดิม โดย 10% บนสุดถือครองความมั่งคั่งถึงสามในสี่ของความมั่งคั่งโลกทั้งหมด ขณะที่ครึ่งล่างมีเพียง 2%

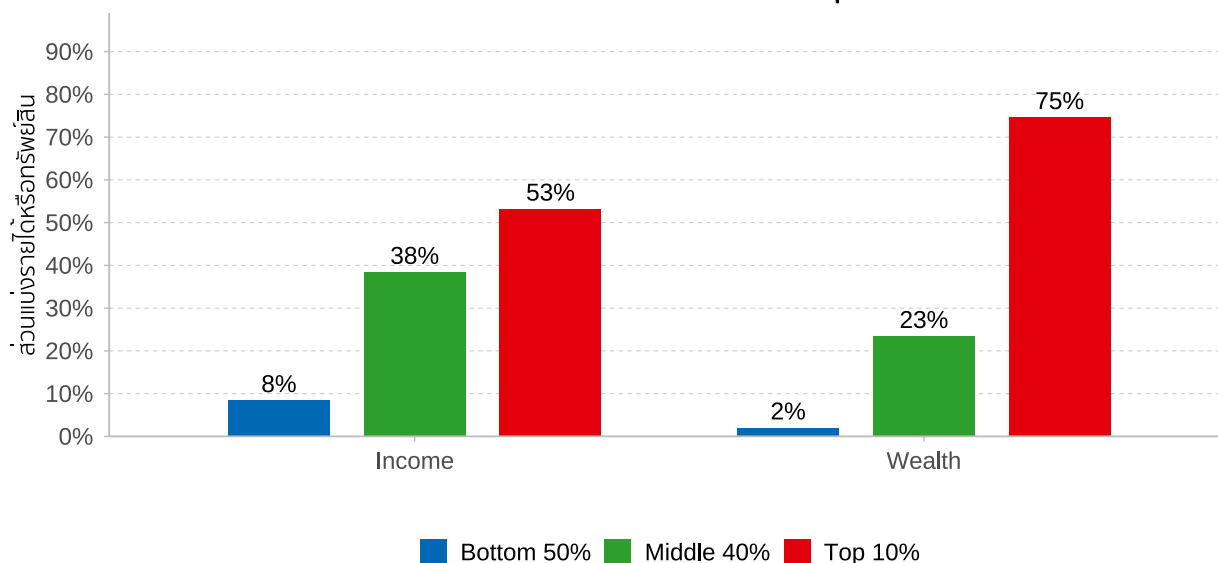
ภาพดังกล่าวยิ่งรุนแรงขึ้นเมื่อเรามองไปเหนือกลุ่ม 10% บนสุด **รูปที่ 2** แสดงให้เห็นว่า กลุ่มคนร่ำรวยที่สุด 0.001% ของโลก ซึ่งมีจำนวนไม่ถึง 60,000 คน ควบคุมความมั่งคั่งมากกว่าครึ่งหนึ่งของมนุษยชาติรวมกันถึงสามเท่า ส่วนแบ่งของพวกเขาเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจากเกือบ 4% ในปี 2538 เป็นมากกว่า 6% ในปัจจุบัน สะท้อนถึงความต่อเนื่องของความเหลื่อมล้ำ

การกระจุกตัวนี้ไม่เพียงแต่คงอยู่ในระดับเดิม แต่ยังกำลังรุนแรงขึ้นอย่างรวดเร็ว **รูปที่ 3** แสดงให้เห็นว่าความเหลื่อมล้ำด้านความมั่งคั่งในระดับสุดขั้วกำลังเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง นับตั้งแต่ทศวรรษ 1990 เป็นต้นมา ความมั่งคั่งของมหาเศรษฐีและ ผู้ถือครองทรัพย์สินหลัก ร้อย ล้าน (centi-millionaires) เพิ่มขึ้นเฉลี่ยประมาณปีละ 8% เกือบสองเท่าของอัตราการเติบโตของความมั่งคั่งของประชากรครึ่งล่าง แม้ว่ากลุ่มที่ยากจนที่สุดจะมีการปรับตัวขึ้นเล็กน้อย แต่ก็ถูกกลบด้วยการสะสมความมั่งคั่งที่พุ่งสูงขึ้นอย่างมหาศาลของกลุ่มบนสุด

ผลลัพธ์คือโลกที่คนส่วนน้อยเพียงหยิบมือมีอำนาจทางการเงินมหาศาลอย่างที่ไม่เคยเกิดขึ้น

รูปที่ 1. โลกมีความเหลื่อมล้ำในระดับที่รุนแรงอย่างยิ่ง

ส่วนแบ่งรายได้หรือทรัพย์สินโลก รายกลุ่ม, 2568

การตีความ: กลุ่มรายได้น้อยที่สุด 50% ได้รับส่วนแบ่ง 8% ของรายได้ทั้งหมด และ 2% ของทรัพย์สินทั้งหมด (2025 PPP) กลุ่มที่รวยที่สุด 10% มีส่วนแบ่ง 75% ของทรัพย์สินทั้งหมดและ 53% ของรายได้ทั้งหมดในปี 2568 ประชากรที่มีทรัพย์สินสูงที่สุด ไม่จำเป็นต้องเป็นกลุ่มเดียวกับประชากรที่มีรายได้น้อยที่สุด นิยามรายได้รวมเงินบำนาญเกษียณอายุ และเงินช่วยเหลือกรณีว่างงาน และก่อนหักภาษีและเงินโอนอื่น ๆ

ที่มาและข้อมูล: wir2026.wid.world/methodology.

มาก่อน ขณะที่ประชากรนับพันล้านคนยังคงถูกกันออกจากความมั่นคงทางเศรษฐกิจพื้นฐาน

ความเหลื่อมล้ำและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

วิกฤตสภาพภูมิอากาศเป็นความท้าทายใหญ่ของมนุษยชาติ แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นปัญหาที่มีความไม่เสมอภาคอย่างลึกซึ้ง **รูปที่ 4** แสดงให้เห็นว่า ประชากรที่จนที่สุดครึ่งหนึ่งของโลกมีส่วนรับผิดชอบต่อการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ที่เกี่ยวข้องกับการถือครองทุนส่วนตัวเพียง 3% ขณะที่กลุ่มบนสุด 10% มีส่วนถึง 77% และกลุ่ม 1% บนสุดเพียงอย่างเดียวมีส่วนถึง 41% ของการปล่อยก๊าซจากการถือครองทุนส่วนบุคคลเกือบสองเท่าของการปล่อยก๊าซทั้งหมดของประชากร 90% ที่เหลือรวมกัน

ความเหลื่อมล้ำนี้สะท้อนถึง “ความเปราะบาง” อย่างชัดเจน กลุ่มที่ปล่อยก๊าซน้อยที่สุด (ซึ่งส่วนใหญ่เป็นประชากรในประเทศรายได้ต่ำ) กลับเป็นผู้ที่เผชิญกับความเสี่ยงจากภัยพิบัติทางภูมิอากาศ

มากที่สุด ขณะที่กลุ่มที่ปล่อยก๊าซมากที่สุดกลับมีทรัพยากรและศักยภาพในการป้องกันปรับตัว หรือหลีกเลี่ยงผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศได้ดีกว่าอย่างมาก ความรับผิดชอบที่ไม่เท่าเทียมกันนี้จึงเป็นความไม่เท่าเทียมของ “ความเสี่ยง” เช่นกัน ความเหลื่อมล้ำด้านภูมิอากาศเป็นทั้งวิกฤตสิ่งแวดล้อมและวิกฤตทางสังคมในเวลาเดียวกัน

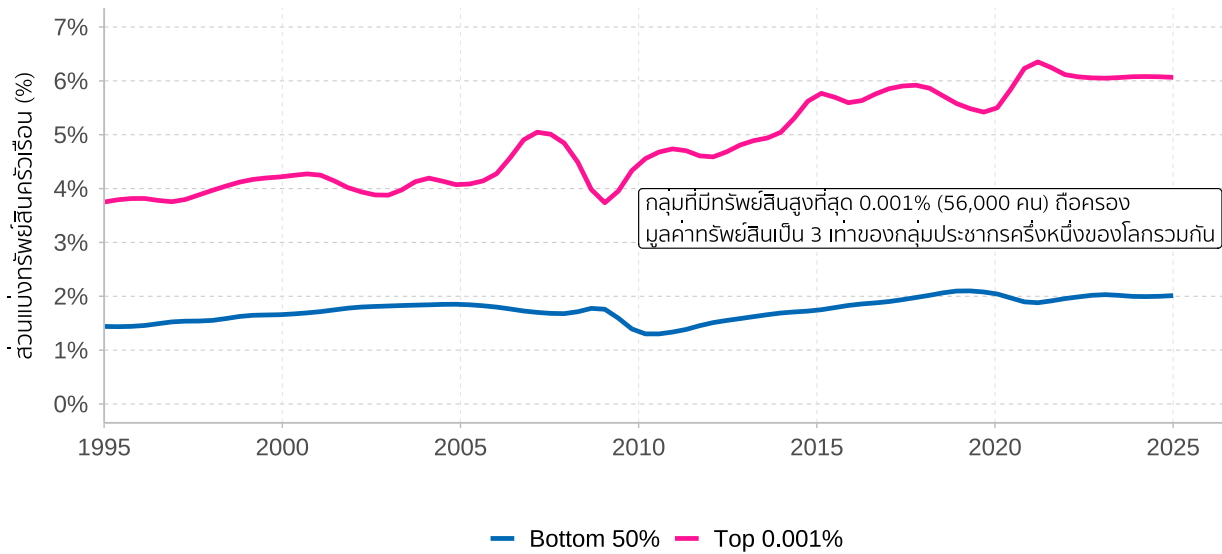
ความเหลื่อมล้ำทางเพศสภาพ

ความเหลื่อมล้ำไม่ใช่เพียงเรื่องของรายได้ ความมั่งคั่ง หรือการปล่อยก๊าซเรือนกระจกเท่านั้น แต่ยังฝังอยู่ในโครงสร้างของชีวิตประจำวัน โดยกำหนดว่าใครคือผู้ที่ผลงานได้รับการยอมรับ ใครคือผู้ที่ได้รับผลตอบแทน และใครคือผู้ที่ถูกจำกัดโอกาสหนึ่งในช่องว่างที่ดื้อรั้นและแพร่หลายที่สุด คือความเหลื่อมล้ำระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย

ในระดับโลก ผู้หญิงได้รับส่วนแบ่งรายได้แรงงานสูงกว่า 1 ใน 4 เพียงเล็กน้อย และสัดส่วน

รูปที่ 2. ความเหลื่อมล้ำด้านความมั่งคั่งยังคงรุนแรงและทวีเพิ่มสูงขึ้น

ความเหลื่อมล้ำด้านทรัพย์สินที่มีระดับสูง, 2538-2568

การตีความ: สัดส่วนทรัพย์สินครัวเรือนที่อยู่กับกลุ่มที่มีทรัพย์สินเยอะที่สุด 0.001% เพิ่มขึ้นจาก 3.8% ในปี 2538 เป็น 6.1% ในปี 2568 ส่วนแบ่งทรัพย์สินของกลุ่มที่จนที่สุด 50% คงอยู่ที่ 2% ตั้งแต่ปี 2543 หลังจากเพิ่มขึ้นเล็กน้อยในช่วงแรก ทรัพย์สินสุทธิส่วนบุคคลเท่ากับ ทรัพย์สินทางการเงิน (เช่นหุ้นหรือพันธบัตร) และทรัพย์สินที่ไม่ใช่การเงิน (เช่นที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง) และหักด้วยหนี้สิน

ที่มาและข้อมูล: Arias-Osorio et al. (2025) และ wir2026.wid.world/methodology.

นี้แทบไม่เปลี่ยนแปลงเลย ตั้งแต่ปี 2533 เมื่อพิจารณาตามภูมิภาค (รูปที่ 5) ในตะวันออกกลางและแอฟริกาเหนือ ผู้หญิงได้รับรายได้แรงงานเพียง 16% ในเอเชียใต้และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ 20% ในแอฟริกาตอนใต้ของทะเลทรายซาฮารา 28% และในเอเชียตะวันออก 34% ส่วนยุโรป อเมริกาเหนือ และโอเชียเนีย รวมถึงรัสเซียและเอเชียกลาง แม้ส่วนแบ่งรายได้ของผู้หญิงมีสัดส่วนสูงกว่า แต่ผู้หญิงก็ยังได้รับเพียงประมาณ 40% ของรายได้แรงงานเท่านั้น

ผู้หญิงยังคงทำงานมากกว่า แต่ได้รับรายได้น้อยกว่าผู้ชาย รูปที่ 6 แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงทำงานเฉลี่ย 53 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ มากกว่าผู้ชาย ซึ่งทำงานเฉลี่ย 43 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ เมื่อรวมงานบ้านและงานดูแลที่ไม่ได้รับค่าตอบแทน แต่ถึงอย่างนั้นงานของผู้หญิงก็ยังได้รับค่าน้อยกว่าอย่างสม่ำเสมอ หากไม่นับงานที่ไม่ได้รับค่าตอบแทน ผู้หญิงได้รับเพียง 61% ของรายได้ต่อชั่วโมงของผู้ชาย และเมื่อรวมเวลางานบ้านเข้าไป

ด้วย ตัวเลขนี้ลดลงเหลือเพียง 32%

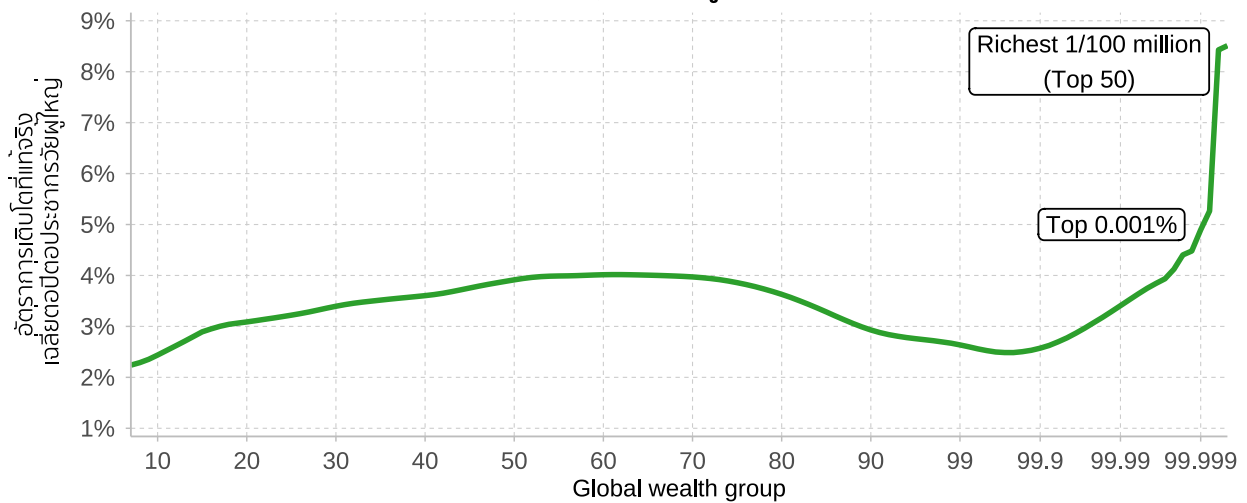
ภาระที่ไม่สมส่วนเหล่านี้จำกัดโอกาสในอาชีพของผู้หญิง ลดทอนการมีส่วนร่วมทางการเมือง และทำให้การสะสมความมั่งคั่งช้าลง ความเหลื่อมล้ำทางเพศจึงไม่ใช่แค่เรื่องของความเป็นธรรม แต่เป็น “ความไร้ประสิทธิภาพเชิงโครงสร้าง” ในระดับ เศรษฐกิจ เศรษฐกิจ ที่ ประเมินคุณค่าของแรงงาน ครึ่งหนึ่งของประชากรต่ำเกินไป กำลังบั่นทอนศักยภาพในการเติบโต และความยืดหยุ่นของตนเองอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ความเหลื่อมล้ำระหว่างพื้นที่

ค่าเฉลี่ยระดับโลกนั้น ปกปิดความแตกต่างอย่างมหาศาลระหว่างภูมิภาคต่าง ๆ รูปที่ 7 แสดงให้เห็นว่าโลกถูกแบ่งออกเป็นกลุ่มรายได้ที่ชัดเจน ได้แก่ กลุ่มรายได้สูงอย่างอเมริกาเหนือ โอเชียเนีย และยุโรป กลุ่มรายได้ปานกลางอย่างรัสเซีย เอเชียกลาง เอเชียตะวันออก ตะวันออกกลาง และแอฟริกาเหนือ และภูมิภาคที่มีประชากรจำนวนมากซึ่งรายได้เฉลี่ย

รูปที่ 3. ความมั่งคั่งเติบโตอย่างมากสำหรับผู้ร่ำรวยอยู่แล้วเป็นพิเศษ

การกระจายผลการเจริญเติบโตในมูลค่าทรัพย์สิน, 2538-2568

การตีความ: การเจริญเติบโตของทรัพย์สินส่วนบุคคลมีระดับแตกต่างกันโดยขึ้นอยู่กับตำแหน่งในภาพการกระจาย ทรัพย์สินโลกระหว่างปี 2538 และ 2568. ถึงแม้ว่ากลุ่มที่มีทรัพย์สินน้อยที่สุด 50% จะมีการเจริญเติบโตประมาณ 2-4% ต่อปี มูลค่าเริ่มต้นของทรัพย์สินของคนกลุ่มนี้ทำให้ท้ายที่สุด การเจริญเติบโตทั้งหมดตกไปอยู่กับที่ คนกลุ่มนี้เพียง 1.1% ในขณะที่เดียวกัน กลุ่มที่ร่ำรวยที่สุด 1% มีการเจริญเติบโตในระดับที่สูงกว่า ระหว่าง 2 ถึง 9 % ต่อปี และได้รับส่วนแบ่ง 36.7 % ของการเจริญเติบโตในมูลค่าทรัพย์สินทั้งหมดในช่วงเวลาเดียวกัน กลุ่มบนสุด รวมไปถึงประชากร 50 คนที่มั่งคั่งที่สุดในโลก มีการเจริญเติบโตที่สูงที่สุด **หมายเหตุ:** ข้อมูลถูกปรับด้วยวิธีค่าเฉลี่ยเคลื่อนที่ ทรัพย์สินสุทธิส่วนบุคคลเท่ากับทรัพย์สินทางการเงิน (เช่นหุ้นหรือพันธบัตร) และทรัพย์สินที่ไม่ใช่การเงิน (เช่นที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง) และหักด้วยหนี้สิน

ที่มาและข้อมูล: Arias-Osorio et al. (2025), Chancel et al. (2022) และ wid2026.wid.world/methodology.

ยังคงอยู่ในระดับต่ำ เช่น ลาตินอเมริกา เอเชียใต้ เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และแอฟริกาตอนใต้ซาฮารา

ความแตกต่างนั้นชัดเจนมาก แม้หลังจากปรับตาม ความ แตก ต่าง ของ ระดับ ราคา ใน แต่ละ ภูมิภาคแล้วก็ตาม คนทั่วไปในอเมริกาเหนือและโอเชียเนียมีรายได้เฉลี่ยประมาณสิบสามเท่าของคนในแอฟริกาใต้ซาฮารา และประมาณสามเท่าของค่าเฉลี่ยทั่วโลก กล่าวอีกนัยหนึ่ง รายได้เฉลี่ยต่อวันในอเมริกาเหนือและโอเชียเนียอยู่ที่ราว €125 ขณะที่ในแอฟริกาตอนใต้ซาฮารามีเพียงประมาณ €10 และที่สำคัญ ตัวเลขเหล่านี้เป็นเพียงค่าเฉลี่ยเท่านั้น ภายในแต่ละภูมิภาคยังมีคนจำนวนมากที่มีรายได้น้อยกว่านี้มาก

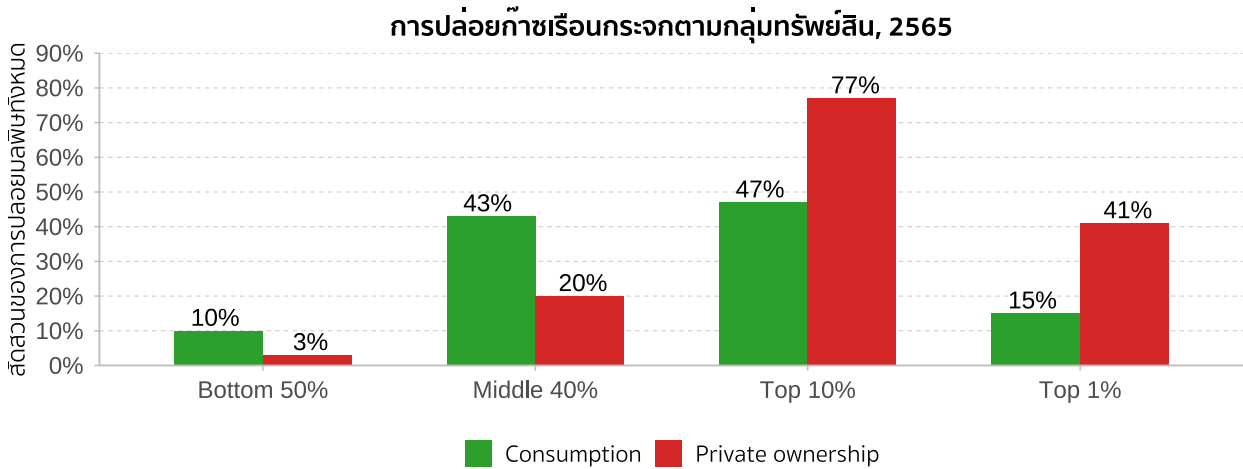
รูปที่ 8 ตอกย้ำประเด็นนี้โดยแสดงให้เห็น การกระจายของรายได้และความมั่งคั่งภายในแต่ละภูมิภาค รายได้กระจายอย่างไม่เท่าเทียมในทุกแห่ง โดยกลุ่มบนสุด 10% ได้รับส่วนแบ่งมากกว่ากลุ่ม

ล่าง 50% อย่าง สม่่าเสมอ แต่เมื่อ พิจารณา ถึง ความมั่งคั่ง การกระจุกตัวนั้นรุนแรงยิ่งกว่าในทุกภูมิภาค กลุ่มที่มั่งคั่งที่สุด 1% ครอบครองความมั่งคั่ง รวม มากกว่า ครึ่ง หนึ่ง อย่าง ชัดเจน ทั้งให้ ครึ่งล่างได้ถือครองเพียงส่วนเล็กน้อยเท่านั้น

ความเหลื่อมล้ำมีขนาดใหญ่ทั้งระหว่างภูมิภาค และภายในภูมิภาคเอง บางภูมิภาค เช่น อเมริกาเหนือและโอเชียเนีย มีรายได้และความมั่งคั่งเฉลี่ยสูงกว่าค่าเฉลี่ยของโลก แต่ก็ยังคงมีความเหลื่อมล้ำภายในที่สูงมาก ขณะที่บางภูมิภาค เช่น แอฟริกาตอนใต้ซาฮารา ต้องเผชิญกับ “ภาวะคู่” คือ ระดับรายได้เฉลี่ยที่ต่ำและความเหลื่อมล้ำภายในที่รุนแรงในเวลาเดียวกัน

จุดแข็งสำคัญของ World Inequality Database (wid.world) คือความสามารถในการติดตามรายได้ และ ความ มั่งคั่ง โดย ครอบคลุม ตั้งแต่ กลุ่ม ที่ยากจนที่สุดไปจนถึงกลุ่มที่ร่ำรวยที่สุด พร้อมทั้งให้ข้อมูลในระดับ ประเทศ ครอบคลุม หลายปี สิ่งนี้

รูปที่ 4. กลุ่มที่มั่งคั่งที่สุดปล่อยก๊าซเรือนกระจกมากกว่าส่วนอื่นของโลก อย่างไม่สมส่วน

การตีความ: รูปนี้แสดงสัดส่วนการปล่อยก๊าซเรือนกระจก (GHG) ของโลกที่เกิดจากประชากรกลุ่มล่าง 50% และกลุ่มบนสุด 1% ของโลก การปล่อยถูกแบ่งเป็นสองประเภท ได้แก่ การปล่อยจากการบริโภค (การปล่อยที่เกิดจากการผลิตซึ่งถูกจัดสรรให้กับผู้บริโภคปลายทาง) และการปล่อยจากการเป็นเจ้าของทรัพย์สินส่วนบุคคล (การปล่อยก๊าซใน Scope 1 จากสถานประกอบการและทรัพย์สินส่วนบุคคล) การปล่อยก๊าซจากความเป็นเจ้าของทรัพย์สิน (คิดเป็นประมาณ 60% ของการปล่อยทั้งหมด) ไม่รวมการปล่อยจากสินทรัพย์ของรัฐ หรือการปล่อยโดยตรงของครัวเรือน ปริมาณการปล่อยก๊าซโดยอิงจากการถือครองทรัพย์สินมีความใกล้เคียงกับปริมาณที่อิงกับการบริโภค ซึ่งวิธีหลังถือว่าการปล่อยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมและการลงทุนของภาครัฐ (โดยทั่วไปคิดเป็น 30%–40% ของการปล่อย ทั้งหมด) มีการกระจายที่เป็นกลาง (Bruckner et al., 2022) กลุ่มประชากรถูกกำหนดตามการปล่อยที่คำนวณจากการบริโภค และตามความมั่งคั่งตามลำดับ แต่ทั้งสองการกระจายมีความสัมพันธ์กันอย่างสูง **ที่มาและข้อมูล:** Bruckner et al. (2022) และ Chancel and Rehm (2025b).

ทำให้สามารถ ศึกษา ความ เหลื่อมล้ำ ได้ ทั้ง ภายใน และ ระหว่าง ภูมิภาค ตลอด จน ภายใน และ ระหว่าง ประเทศ

รูปที่ 9 แสดงอัตราส่วนรายได้ของกลุ่มบนสุด 10% ต่อกลุ่มล่าง 50% (T10/B50) ซึ่งเป็นตัวชี้วัดที่เรียบง่ายแต่ทรงพลัง โดยเราตั้งคำถามว่า โดยเฉลี่ยแล้ว กลุ่มบนสุด 10% มีรายได้มากกว่าครึ่งล่างกี่เท่า? คำตอบเผยให้เห็นความเหลื่อมล้ำภายในประเทศที่มีขนาดใหญ่

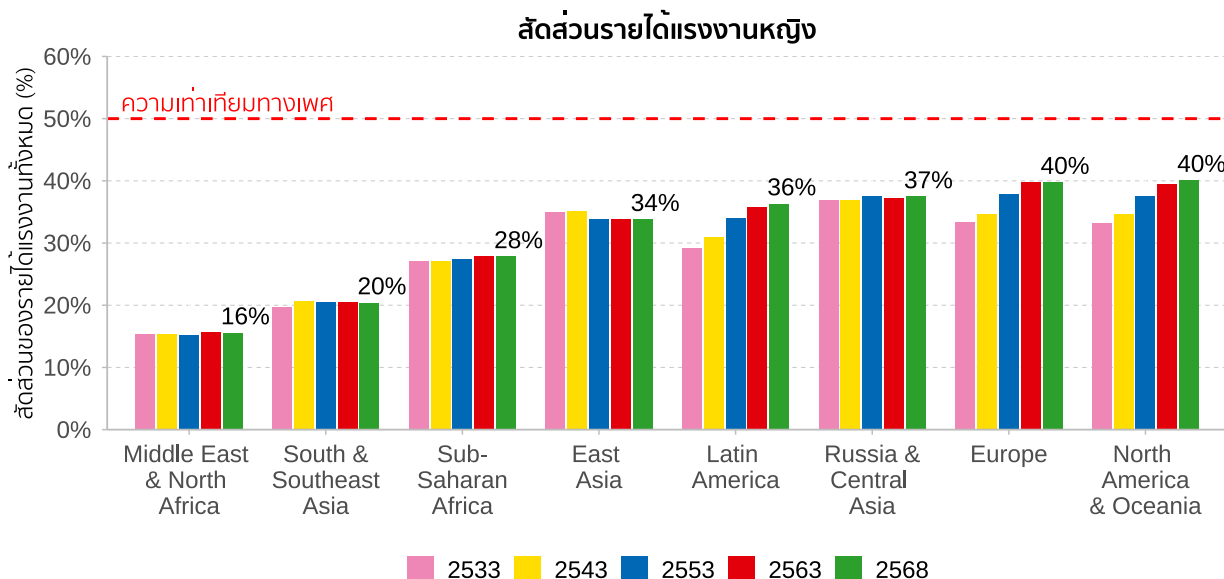
แม้ว่าความเหลื่อมล้ำภายในประเทศจะรุนแรงในทุกที่ แต่ความเข้มข้นของมันก็มีรูปแบบที่ชัดเจน ยุโรปและหลายส่วนของอเมริกาเหนือ รวมไปถึงโอเชียเนีย เป็นภูมิภาคที่มีความเหลื่อมล้ำน้อยที่สุด แม้ว่าการกลุ่มบนก็ยังได้รับรายได้มากกว่าครึ่งล่างอย่างมาก สหรัฐอเมริกาเป็นข้อยกเว้นที่โดดเด่นโดยมีระดับความเหลื่อมล้ำสูงกว่าประเทศรายได้สูงอื่น ๆ ในอีกด้านหนึ่ง ลาตินอเมริกา แอฟริกาใต้ ซาฮารา ตะวันออกกลาง และแอฟริกาเหนือ มีลักษณะ

ร่วมกันคือรายได้ของกลุ่มล่าง 50% อยู่ในระดับต่ำ ในขณะที่รายได้กระจุกตัวสูงมากในกลุ่มบน ส่งผลให้เกิดช่องว่างรายได้ T10/B50 สูงที่สุดแห่งหนึ่งของโลก

การกระจายรายได้ ระบบภาษี และการหลีกเลี่ยงภาษี

การ ศึกษา ความ เหลื่อมล้ำ ระหว่าง ประเทศ และ ตลอดช่วงเวลาพบว่านโยบายภาครัฐสามารถลดความเหลื่อมล้ำได้จริง **รูปที่ 10** แสดงให้เห็นว่าภาษีแบบก้าวหน้า และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเงินโอนแบบกระจายรายได้มีบทบาทสำคัญในการลดความเหลื่อมล้ำในทุกภูมิภาค โดยเฉพาะเมื่อระบบถูกการออกแบบอย่างดี และบังคับใช้ อย่างสม่ำเสมอ ในยุโรป อเมริกาเหนือ และโอเชียเนีย ระบบภาษีและการโอนรายได้สามารถลดช่องว่างรายได้ได้มากกว่า 30% อย่างต่อเนื่องหลายปี แม้กระทั่งในลาตินอเมริกา นโยบายกระจายรายได้ที่เริ่มนำมาใช้หลังทศวรรษ 1990 ก็ช่วยลดช่องว่างได้อย่างมาก

รูปที่ 5. ผู้หญิงได้รับรายได้จากการทำนายน้อยกว่าผู้ชายอย่างต่อเนื่อง ในทุกภูมิภาค

การตีความ: กราฟนี้แสดงสัดส่วนรายได้ของแรงงานหญิงระหว่างปี 2533 และ 2568 ในภูมิภาคทั่วโลก ในปี 2568 แรงงานหญิงได้ส่วนแบ่งประมาณ 16% ของรายได้แรงงานทั้งหมดในภูมิภาคตะวันออกกลางและแอฟริกาเหนือ และประมาณ 40% ในอเมริกาเหนือ โอเชียเนีย และยุโรป ในระดับโลก แรงงานหญิงได้รับ 27.8% ของรายได้แรงงานทั้งหมดในปี 2533 และ 28.2% ในปี 2568 ช่องว่างด้านรายได้แรงงานระหว่างเพศยังอยู่ในระดับที่สูงในทุกภูมิภาคทั่วโลก ถึงแม้ว่าจะลดลงบ้างแล้วในช่วง 3 ทศวรรษที่ผ่านมา **ที่มาและข้อมูล:** Neef and Robilliard (2021), Gabrielli et al. (2024), และ wir2026.wid.world/methodology.

หลักฐานชี้ให้เห็นว่าทุกภูมิภาคสามารถลดความเหลื่อมล้ำได้ผ่านนโยบายเหล่านี้ แม้ความสำเร็จจะมีความแตกต่างกันอย่างมากก็ตาม

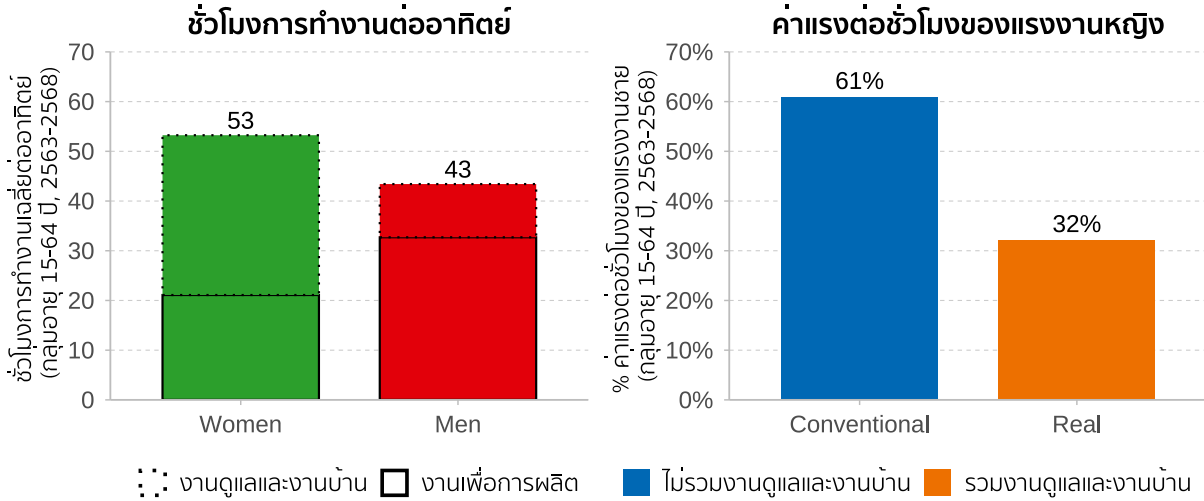
ความเหลื่อมล้ำระดับโลกในการเข้าถึงทุนมนุษย์ยังคงมีขนาดใหญ่โต และอาจสูงกว่าที่ผู้คนส่วนใหญ่คาดคิด ในปี 2568 ค่าใช้จ่ายด้านการศึกษาต่อเด็กหนึ่งคนในแอฟริกาตอนใต้ซาราราลเฉลี่ยอยู่ที่เพียง €220 (PPP) เทียบกับ €7,430 ในยุโรป และ €9,020 ในอเมริกาเหนือและโอเชียเนีย (ดู **รูปที่ 11**) (ช่องว่างมากกว่า 1 ต่อ 40 หรือประมาณสามเท่าของช่องว่างใน GDP ต่อหัวหรือรายได้ประชาชาติสุทธิ NNI) ความแตกต่างมหาศาลเช่นนี้กำหนดโอกาสของชีวิตข้ามรุ่น และทำให้ภูมิศาสตร์ของโอกาสกลายเป็นโครงสร้างที่ตอกย้ำและสืบทอดลำดับชั้นความมั่งคั่งในระดับโลก

นอกจากนี้ การจัดเก็บภาษีมักล้มเหลวในจุดที่จำเป็นที่สุด คือที่ส่วนบนสุดของกระจายตัว **รูปที่ 12** แสดงให้เห็นว่ากลุ่มมั่งคั่งที่สุดสามารถหลีกเลี่ยง

เสียงภาษีได้อย่างไร อัตราภาษีเงินได้ที่แท้จริงเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องสำหรับคนส่วนใหญ่ แต่กลับลดลงอย่างรวดเร็วสำหรับมหาเศรษฐีและผู้มีสินทรัพย์ระดับร้อยล้านยูโร กลุ่มนี้จ่ายภาษีตามสัดส่วนต่ำกว่าครัวเรือนจำนวนมากที่มีรายได้ต่ำกว่ามาก โครงสร้างถดถอยเช่นนี้ทำให้รัฐสูญเสียทรัพยากรที่จำเป็นต่อการลงทุนในการศึกษา สาธารณสุข และการรับมือการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ อีกทั้งยังบั่นทอนความเป็นธรรมและความไว้วางใจในระบบภาษี การจัดเก็บภาษีแบบก้าวหน้าจึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง ไม่เพียงเพื่อระดมรายได้มาจัดสรรสาธารณูปโภคและลดความเหลื่อมล้ำ แต่ยังเพื่อเสริมสร้างความชอบธรรมของระบบการคลังด้วยการทำให้ผู้ที่มียศถาบรรดาศักดิ์มากที่สุดร่วมรับภาระอย่างเป็นธรรม

รูปที่ 6. เมื่อรวมงานบ้านและงานดูแลที่ไม่คิดค่าตอบแทนแล้ว ผู้หญิงมีรายได้ต่อชั่วโมงเพียง 32% ของผู้ชาย

ช่องว่างระหว่างเพศ เมื่อรวมงานดูแลและงานบ้าน

การตีความ: กราฟซ้ายแสดงให้เห็นว่าโดยเฉลี่ยทั่วโลก ชั่วโมงการทำงานของผู้หญิงสูงกว่าผู้ชาย เมื่อรวมทั้งงานเพื่อการผลิตและงานบ้านเข้าด้วยกัน ค่าตอบแทนของผู้หญิงต่ำกว่าผู้ชายอย่างมีนัยสำคัญ ช่องว่างนี้ (39% = 100%-61%) ต่ำกว่าเมื่อพิจารณาเฉพาะงานเพื่อการผลิต แต่มีขนาดใหญ่ขึ้นเมื่อรวมชั่วโมงงานบ้าน (68% = 100%-32%) ทั้งสองรูปนี้ชี้ให้เห็นการละเมิดที่ผู้หญิงต้องเผชิญ ชั่วโมงการทำงานที่สูงกว่า ควบคู่ไปกับค่าตอบแทนต่อชั่วโมงที่ต่ำกว่า **หมายเหตุ:** งานเพื่อการผลิตหมายถึงกิจกรรมที่มีค่าตอบแทนและถูกบันทึกอยู่ในบัญชีประชาชาติ งานดูแลและงานบ้าน รวมงานทำความสะอาด การทำอาหาร และงานดูแลอื่น ๆ สถิติเหล่านี้มาจาก Andreescu et al. (2025) ที่ใช้ข้อมูลสำหรับการใช้เวลาและข้อมูลรายได้ที่มากและข้อมูล: Andreescu et al. (2025).

ความเหลื่อมล้ำที่เกิดขึ้นจากระบบการเงินโลก

ความเหลื่อมล้ำฝังลึกอยู่ในระบบการเงินโลก **รูปที่ 13** แสดงให้เห็นว่าโครงสร้างระบบการเงินระหว่างประเทศในปัจจุบัน ถูกออกแบบในลักษณะที่สร้างความเหลื่อมล้ำอย่างเป็นระบบ ประเทศที่ออกสกุลเงินสำรองสามารถกู้ยืมได้ในต้นทุนที่ต่ำกว่าปล่อยกู้ในอัตราที่สูงกว่า และดึงดูดเงินออมจากทั่วโลก ในทางตรงกันข้าม ประเทศกำลังพัฒนาต้องเผชิญกับภาพสะท้อนที่ตรงกันข้าม กล่าวคือหนี้ที่มีต้นทุนสูง สินทรัพย์ที่ให้ผลตอบแทนต่ำ และการไหลออกของรายได้อย่างต่อเนื่อง

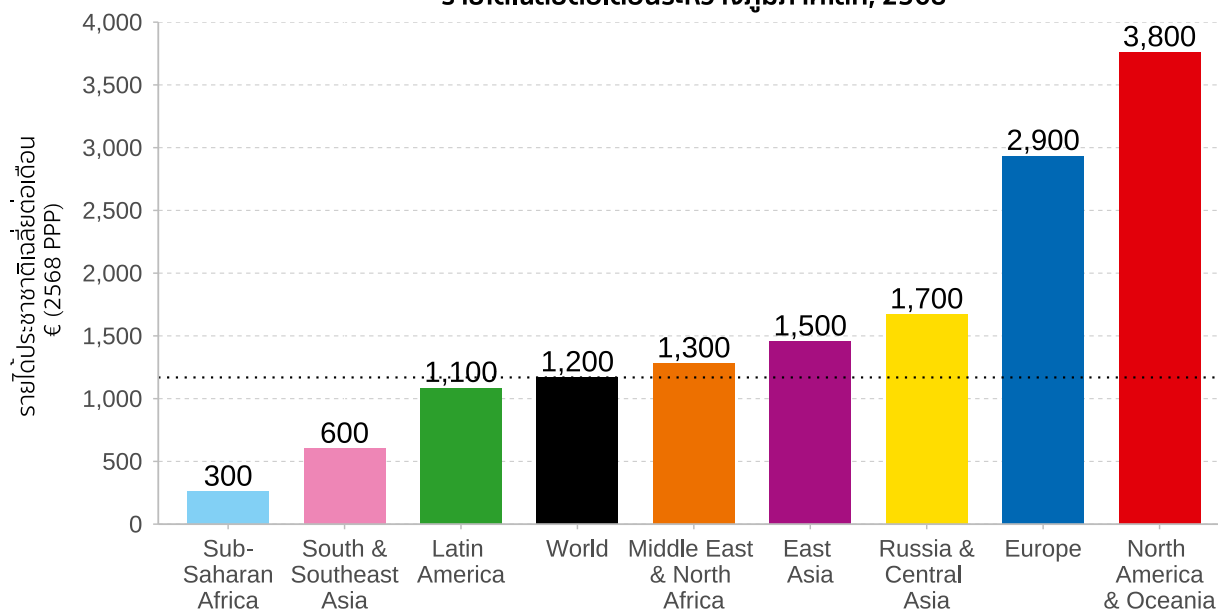
อภิสถิรของประเทศร่ำรวยนี้ไม่ได้สะท้อนประสิทธิภาพของตลาด แต่เป็นผลของการออกแบบเชิงสถาบันที่วางผู้มีสถานะเป็นผู้ออกสกุลเงินสำรองและศูนย์กลางการเงินไว้ที่แกนกลางของระบบการเงินระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจที่มีรายได้สูง ความต้องการสินทรัพย์

“ปลอดภัย” เช่น พันธบัตรรัฐบาลสหรัฐและพันธบัตรรัฐบาลยุโรป ซึ่งได้รับแรงหนุนจากทุนสำรองของธนาคารกลาง มาตรฐานการกำกับดูแล (เช่น Basel III) และการประเมินของสถาบันจัดอันดับเครดิต ล้วนช่วยตอกย้ำข้อได้เปรียบนี้ (ดู **รูปที่ 14**) ผลที่ตามมาคือประเทศร่ำรวยสามารถกู้ยืมได้ในอัตราต่ำอย่างต่อเนื่อง ขณะเดียวกันก็ลงทุนในสินทรัพย์ต่างประเทศที่ให้ผลตอบแทนสูงกว่า ทำให้พวกเขาดำรงสถานะเสมือน “ผู้เก็บค่าเช่าการเงิน” โดยมีประเทศยากจนเป็นผู้แบกรับต้นทุน

ผลลัพธ์คือ การแลกเปลี่ยนที่ไม่เท่าเทียมเชิงโครงสร้างในรูปแบบสมัยใหม่ อดีตเจ้าอาณานิคมเคยดึงทรัพยากรจากอาณานิคมเพื่อเปลี่ยนขาดดุลให้เป็นดุลเกิน แต่ในปัจจุบัน ระบบเศรษฐกิจขั้นสูงจำนวนมากสามารถบรรลุผลลัพธ์ที่คล้ายกันผ่านระบบการเงินระหว่างประเทศ ประเทศกำลังพัฒนาถูกผลักให้ต้องถ่ายโอนทรัพยากรออกสู่ภายนอก และถูกจำกัดความสามารถในการลงทุน

รูปที่ 7. ความเหลื่อมล้ำเชิงพื้นที่อยู่ในระดับสูง

รายได้เฉลี่ยต่อเดือนระหว่างภูมิภาคโลก, 2568

การตีความ: ช่องว่างทางด้านรายได้ระหว่างภูมิภาคโลกอยู่ในระดับที่สูงอย่างมาก ประชากรหนึ่งในเอเชียใต้และตะวันออกเฉียงใต้ มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่ประมาณ €601 ในขณะที่ประชากรหนึ่งคนในยุโรป มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนอยู่ที่ €2,934 ซึ่งมากกว่าเป็นจำนวน 4.9 เท่า

ที่มาและข้อมูล: wir2026.wid.world/methodology.

ด้าน การ ศึกษา สาธารณสุข และ โครงสร้าง พื้นฐาน พลวัตนี้ไม่เพียงตอกย้ำความเหลื่อมล้ำระดับโลก แต่ยังก่อให้เกิดความเหลื่อมล้ำภายในประเทศด้วย เนื่องจากพื้นที่การคลังสำหรับการพัฒนาที่ครอบคลุมถูกบ่อนเซาะลง

ความแตกแยกทางการเมืองและประชาธิปไตย

ความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจไม่ได้หยุดอยู่เพียงในระบบตลาด แต่มันลุกลามเข้าสู่การเมืองโดยตรง ความเหลื่อมล้ำกำหนดว่าใครได้รับเลือกเป็นตัวแทน เสียงของใครมีน้ำหนัก และกลุ่มพันธมิตรทางการเมืองจะถูกสร้างขึ้นหรือล้มเหลวอย่างไร **รูปที่ 15** แสดงให้เห็นว่าการแบ่งอุดมการณ์ทางการเมืองตามชนชั้นแบบดั้งเดิมในประชาธิปไตยตะวันตกได้แตกสลายลงแล้ว² ในช่วงกลางศตวรรษที่ 20 ผู้มีรายได้น้อยและการศึกษาดำเนินสนับสนุนพรรคฝ่ายซ้าย ขณะที่กลุ่มที่มั่งคั่งและมีการศึกษาสูงโน้มเอียงไปทางฝ่ายขวา ทำให้เกิดเส้นแบ่งชนชั้นที่ชัดเจนและผลักดันให้เกิดนโยบาย

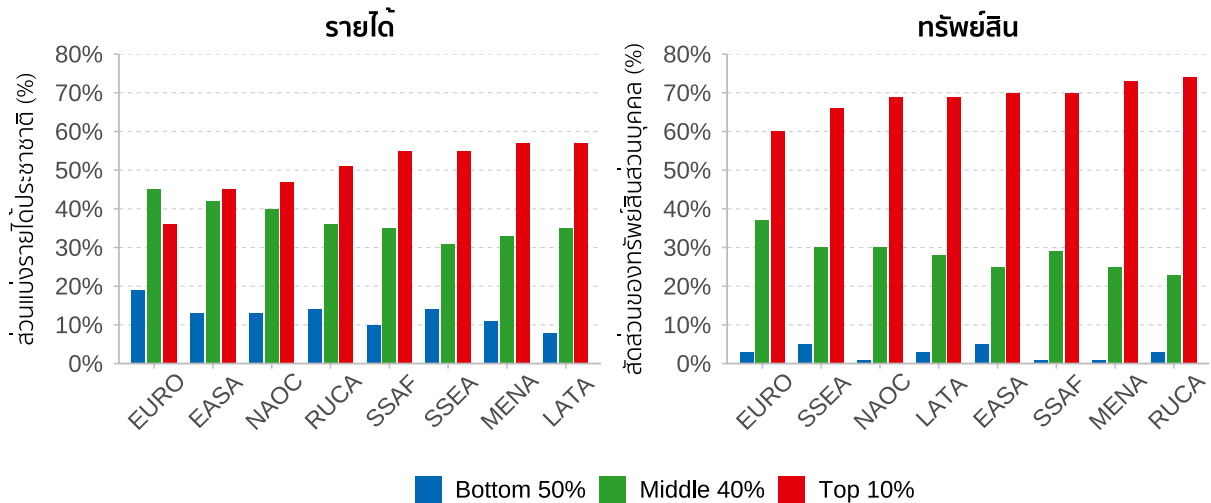
กระจายรายได้เพิ่มขึ้น

ปัจจุบัน รูปแบบนั้นได้หายไปแล้ว ประการแรกความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาและรายได้กับพฤติกรรมทางการเมืองกลับใช้ไปคนละทิศ (**รูปที่ 15**) ทำให้การสร้างพันธมิตรทางการเมืองที่กว้างเพื่อสนับสนุนการกระจายรายได้เกิดขึ้นได้ยากขึ้นมาก การเปลี่ยนแปลงนี้ส่วนหนึ่งอธิบายได้จากการขยายตัวของระบบการศึกษา ซึ่งทำให้โครงสร้างชนชั้นซับซ้อนขึ้น ตัวอย่างเช่น ผู้มีวุฒิการศึกษาสูงแต่มีรายได้น้อย (เช่น ครูหรือพยาบาล) มักลงคะแนนให้ฝ่ายซ้าย ขณะที่ผู้มีวุฒิต่ำกว่าแต่มีรายได้สูงกว่า (เช่น ผู้ประกอบอาชีพอิสระหรือคนขับรถขนส่งในประเทศที่พัฒนาแล้ว) มักสนับสนุนฝ่ายขวา

การเปลี่ยนแปลงที่โดดเด่นยิ่งกว่า คือ ความแตกแยกเชิงพื้นที่ภายในประเทศ สำหรับหลายประเทศที่เป็นประชาธิปไตยก้าวหน้า (advanced democracies) ช่องว่างด้านความนิยมทางการเมือง

รูปที่ 8. รายได้และความมั่งคั่งกระจุกตัวอย่างรุนแรงในกลุ่มบนสุดทุกภูมิภาค

ความเหลื่อมล้ำภายในภูมิภาค, 2568

การตีความ: รายได้และทรัพย์สินมีการกระจายที่ไม่เท่าเทียมอย่างมากในภูมิภาคทั่วโลก โดยเฉพาะทรัพย์สินที่กระจุกตัวอยู่ที่กลุ่มบนมากกว่ารายได้ ภูมิภาคในรูปทั้งสองที่เรียงตามระดับส่วนแบ่งของกลุ่มที่รวยที่สุด 10% นิยามรายได้คือรายได้ก่อนเสียภาษี โดยนับเงินบำนาญเกษียณอายุ และเงินช่วยเหลือกรณีว่างงาน ก่อนหักภาษีและเงินโอนอื่น ๆ จากรัฐ ทรัพย์สินสุทธิส่วนบุคคล เท่ากับทรัพย์สินทางการเงิน (เช่นหุ้นหรือพันธบัตร) และทรัพย์สินที่มีใช้การเงิน (เช่นที่ดินและสิ่งปลูกสร้าง) และหักด้วยหนี้สิน **หมายเหตุ:** EASA: East Asia, EURO: Europe, LATA: Latin America, MENA: Middle East & North Africa, NAOC: North America & Oceania, SSEA: South & Southeast Asia, SSAF: Sub-Saharan Africa, and RUCA: Russian & Central Asia. **ที่มาและข้อมูล:** wir2026.wid.world/methodology.

เมือง ระหว่างเมืองใหญ่ กับเมืองรองได้ต่างออกอย่างที่ไม่เคยเห็นมากกว่าศตวรรษ (ดู **รูปที่ 16**) ความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงบริการสาธารณะ (การศึกษา สาธารณสุข การคมนาคม และโครงสร้างพื้นฐานอื่น ๆ) โอกาสการทำงาน และผลกระทบจากการค้าระหว่างประเทศ ได้บ่อนทำลายความเป็นปึกแผ่นทางสังคมและทำให้พันธมิตรที่จำเป็นสำหรับการปฏิรูปแบบกระจายรายได้อ่อนแอลง

ผลลัพธ์คือ ผู้มีรายได้น้อยถูกแบ่งการจัดกระจายไปในหลายพรรค ทั้งฝ่ายซ้ายและขวา หรือไม่มีตัวแทนทางการเมืองที่แข็งแกร่ง ทำให้พวกเขาไม่มีอำนาจทางการเมืองจำกัด และทำให้ความเหลื่อมล้ำฝังรากลึกมากขึ้น การจะสร้างพันธมิตรแบบยุคหลังสงครามโลกครั้งที่สองขึ้นมาใหม่ จำเป็นต้องออกแบบนโยบายที่ทะเยอทะยาน และครอบคลุมพื้นที่ทุกประเภท ดังที่เคยทำสำเร็จในอดีต

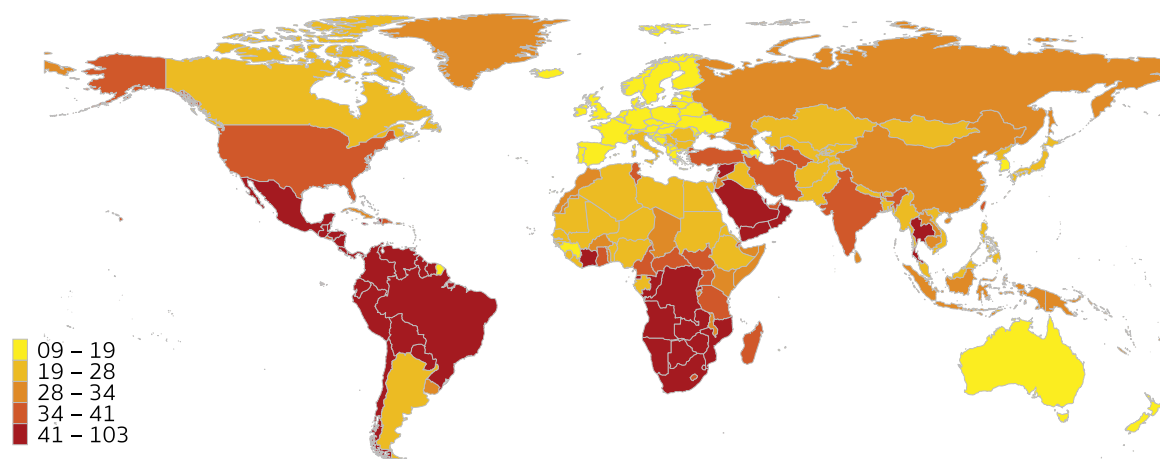
ความแตกแยกนี้ยังบั่นทอนฐานทางการเมืองที่จำเป็นในการแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำ และขัดขวาง

การดำเนินนโยบายกระจายรายได้ ขณะเดียวกัน อิทธิพลของความมั่งคั่งในระบบการเมืองก็เข้าเติมความเหลื่อมล้ำด้านอำนาจทางการเมือง **รูปที่ 17** แสดงให้เห็นว่าการระดมทุนทางการเมืองกระจุกตัวอยู่ในกลุ่มรายได้สูงอย่างมาก ในฝรั่งเศสและเกาหลีใต้ เงินบริจาคทางการเมืองส่วนใหญ่มาจากกลุ่มที่ร่ำรวยที่สุด 10% การกระจุกตัวของอำนาจทางการเงินนี้ขยายเสียงของชนชั้นนำ ทำให้พื้นที่สำหรับนโยบายที่เป็นธรรมแคบลง และทำให้แรงงานส่วนใหญ่ถูกกันออกไปจากเวทีนโยบาย

การลดความเหลื่อมล้ำเป็นเรื่องของทางเลือกทางการเมือง แต่ประชากรผู้มีสิทธิเลือกตั้งที่แตกแยก การไม่มีตัวแทนของชนชั้นแรงงาน และอิทธิพลที่เกินสัดส่วนของกลุ่มมั่งคั่ง ล้วนทำลายพันธมิตรที่จำเป็นสำหรับการปฏิรูปสถานการณ์นี้สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ปัญหาเหล่านี้เป็นผลลัพธ์ของการออกแบบระบบการเงินทางการเมืองกลยุทธ์พรรค และสถาบันทางการเมือง ทั้งหมดนี้

รูปที่ 9. บางประเทศต้องเผชิญ “การระงับ” ซึ่งหมายถึงรายได้เฉลี่ยต่ำและ ความเหลื่อมล้ำที่สูงมากในเวลาเดียวกัน

อัตราส่วนระหว่างรายได้ของ Top 10/Bottom 50, 2568

การตีความ: แผนที่นี้แสดงอัตราส่วนระหว่างรายได้เฉลี่ยของกลุ่มที่รวยที่สุด 10% และจนที่สุด 50% ของแต่ละประเทศในปี 2568 ในบรรดา กลุ่มที่รวยที่สุด 10% มีรายได้เป็น 65 เท่าของกลุ่มที่จนที่สุด 50% อัตราส่วนนี้อยู่ที่ 17 เท่าในฝรั่งเศส มียามรายได้คือรายได้ก่อนเสียภาษี โดยนับเงินบำนาญเกษียณอายุ และเงินช่วยเหลือกรณีว่างงาน ก่อนหักภาษีและเงินโอนอื่น ๆ จากรัฐ **ที่มาและข้อมูล:** wir2026.wid.world/methodology และ Chancel and Piketty (2021).

เป็นสิ่งที่สามารถปรับเปลี่ยนได้หากมีเจตจำนงทางสังคมเพียงพอ การสร้างเงื่อนไขให้เกิดจินตภาพจึงมีความสำคัญไม่ต่างจากเครื่องมือนโยบายอื่น ๆ ในการลดความเหลื่อมล้ำ

ทิศทางนโยบาย

หลักฐานเชิงประจักษ์ชี้ให้เห็นหนึ่งข้อสรุปที่ชัดเจน นั่นคือ ความเหลื่อมล้ำสามารถลดลงได้ นโยบายหลากหลายรูปแบบได้ถูกพิสูจน์แล้วในหลายประเทศว่าสามารถลดช่องว่างได้อย่างมีประสิทธิภาพ

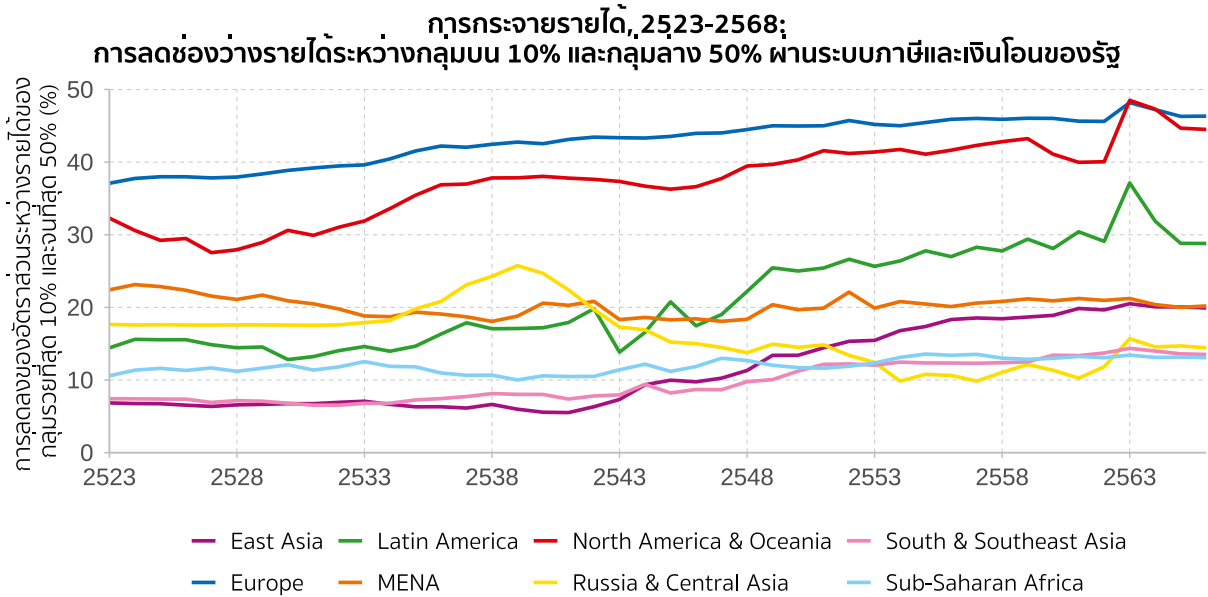
แนวทาง สำคัญ หนึ่ง คือ การ ลงทุน สาธารณะ ใน ด้าน การ ศึกษา และ สาธารณสุข สิ่งเหล่านี้เป็น เครื่องมือ สร้าง ความ เสมอภาค ที่ ทรงพลัง ที่สุด แต่การเข้าถึงบริการพื้นฐานยังคงไม่ทั่วถึงและมีความเป็นลำดับชั้น การลงทุนในระบบการศึกษาคุณภาพสูงที่ไม่เก็บค่าใช้จ่าย หลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า ศูนย์การดูแลเด็กเล็ก และนโยบายโภชนาการสำหรับเด็ก สามารถลดความเหลื่อมล้ำตั้งแต่วัยเยาว์และสร้างโอกาสในการเรียนรู้ตลอดชีวิต การสร้างสังคมที่ผู้คนมีโอกาสตามความสามารถและความพยายามแทนที่จะขึ้นกับภูมิหลังเป็นพื้น

ฐานของสังคมที่ครอบคลุมและยั่งยืนกว่า

อีกเส้นทางหนึ่งคือนโยบายกระจายรายได้ การให้เงินอุดหนุนบัตรสวัสดิการ เงินบำนาญเกษียณอายุ เงินชดเชยการว่างงาน และ ความช่วยเหลือเฉพาะ กลุ่มสำหรับครัวเรือนที่เปราะบาง สามารถปรับการกระจายรายได้โดยตรงจากกลุ่มบนไปยังกลุ่มล่าง หากออกแบบอย่างระมัดระวัง มาตรการเหล่านี้สามารถลดช่องว่างของรายได้ เสริมสร้างความเป็นปึกแผ่นทางสังคม และ สร้าง กันชน ต่อ แรง กระแทก ทาง เศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภูมิภาคที่ระบบสวัสดิการยังอ่อนแอ

ความ ก้าวหน้า สามารถ เกิด ขึ้น ได้ จาก การ ส่งเสริมความเท่าเทียมทางเพศ การลดช่องว่างทางเพศ จำเป็น ต้อง รู้ ถอน อุปสรรค เช่น โครงสร้างที่ กำหนดการ ให้ คุณค่า ของ งาน และ วิธี แบ่ง งาน นโยบาย ที่ รับรอง และ กระจาย งาน ดูแล ที่ ไม่มี ค่าตอบแทน เช่น นโยบายการดูแลเด็กที่เข้าถึงได้ถ้วนหน้า สิทธิลาคลอดที่รวมไปถึงพี่พ่ และ เติบโต บำนาญ สำหรับ ผู้ดูแล เด็ก เล็ก มีความ สำคัญ ต่อ การ สร้าง ความ เท่า เทียม นอกจากนี้ การ บังคับ

รูปที่ 10. ความเหลื่อมล้ำสามารถลดลงได้ด้วยโครงสร้างภาษีก้าวหน้า และเงินโอนของรัฐ

การตีความ: กราฟนี้แสดงผลกระทบของระบบภาษีและเงินโอนของรัฐต่อความเหลื่อมล้ำในแต่ละภูมิภาค ชั่วคราวจากการปรับลดของอัตราส่วนระหว่างรายได้ของกลุ่มที่รวยที่สุด 10% และกลุ่มที่ยากที่สุด 50% (ค่าบวกหมายถึงความเหลื่อมล้ำลดลง) ระบบภาษีและเงินโอนของรัฐช่วยให้ความเหลื่อมล้ำลดลงในทุกภูมิภาคทั่วโลก แต่ระดับการกระจายรายได้มีความแตกต่างระหว่างภูมิภาค

ที่มาและข้อมูล: wir2026.wid.world/methodology และ Fisher and Gethin (2025).

ใช้ ค่าตอบแทน ที่เท่าเทียม อย่างเข้มงวด และ การคุ้มครองแรงงานจากการเลือกปฏิบัติในที่ทำงานเป็นสิ่งจำเป็น การแก้ปัญหาเหล่านี้ช่วยให้โอกาสและผลตอบแทนไม่ขึ้นกับเพศ แต่ขึ้นกับผลงานและศักยภาพ

นโยบายด้านสภาพภูมิอากาศก็เป็นอีกมิติสำคัญ หากออกแบบไม่ดี นโยบายเหล่านี้สามารถเพิ่มความเหลื่อมล้ำได้ แต่ถ้ามียุทธศาสตร์ที่รอบคอบอย่างระมัดระวัง มันก็สามารถลดความเหลื่อมล้ำได้เช่นกัน เงินอุดหนุนด้านสิ่งแวดล้อมร่วมกับภาษีโครงสร้างก้าวหน้าสามารถเร่งเพิ่มการใช้เทคโนโลยีคาร์บอนต่ำได้อย่างเป็นธรรม ภาษี และ ข้อบังคับ ที่จำกัดการบริโภคสินค้าฟุ่มเฟือยหรือการลงทุนที่ปล่อยคาร์บอนสูง สามารถช่วยลด การปล่อยมลพิษในกลุ่มที่มั่งคั่งที่สุดได้

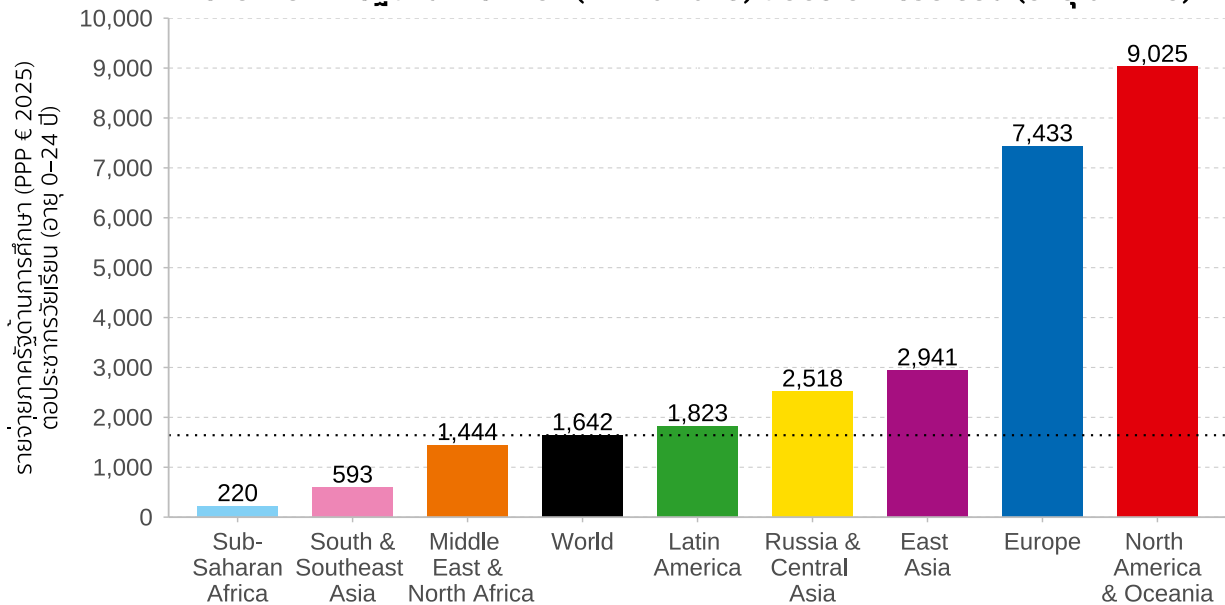
นโยบายภาษียังคงเป็นไม้คานที่ทรงพลัง ระบบการคลังที่ยุติธรรมมากขึ้น โดยมีภาษีโครงสร้างก้าวหน้าที่ทำให้กลุ่มบนสุดจ่ายในอัตราที่สูงกว่า

ไม่เพียงเพิ่มรายได้ของรัฐ แต่ยังเสริมสร้างความชอบธรรมของระบบการคลัง แม้แต่ภาษีขั้นต่ำระดับโลกสำหรับมหาเศรษฐีและผู้ถือสินทรัพย์ระดับร้อยล้านยูโรในอัตราที่ไม่สูงนัก ก็สามารถระดมรายได้ได้ระหว่าง 0.45% ถึง 1.11% ของ GDP โลก (ดู **รูปที่ 18**) และสามารถนำไปใช้ลงทุนพลิกโฉมระบบการศึกษา ระบบสาธารณสุข และการปรับตัวต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

ความเหลื่อมล้ำยังลดได้ผ่านการปฏิรูประบบการเงินโลก ปัจจุบันเศรษฐกิจขั้นสูงสามารถกู้ยืมได้ในต้นทุนต่ำและมีเงินไหลเข้าอย่างมั่นคง ขณะที่ประเทศกำลังพัฒนาต้องแบกรับหนี้ต้นทุนสูงและเงินไหลออกอย่างต่อเนื่อง การปฏิรูปเช่น การใช้สกุลเงินส่วนกลาง ระบบจัดการเครดิต-เดบิตแบบรวมศูนย์ และ ภาษีกำไรทางภาษีเงินได้ (excessive surpluses) สามารถขยายพื้นที่การคลังสำหรับการลงทุนทางสังคมและลดการแลกเปลี่ยนที่ไม่เท่าเทียมในโครงสร้างที่พังทลาย

รูปที่ 11. ความเหลื่อมล้ำด้านโอกาสระหว่างภูมิภาคอยู่ในระดับสูง

รายจ่ายภาครัฐด้านการศึกษ (PPP € 2025) ต่อประชากรวัยเรียน (อายุ 0–24 ปี)

การตีความ: ในปี 2568 ค่าใช้จ่ายภาครัฐด้านการศึกษต่อประชากรวัยเรียน (อายุ 0–24 ปี) โดยแตกต่างกันอย่างมากระหว่างภูมิภาคของโลก ตั้งแต่ €220 ในแอฟริกาตอนใต้ซาราซา ไปจนถึง €9,025 ในอเมริกาเหนือและโอเชียเนีย (PPP € 2025) ซึ่งต่างกันเกือบ 1 ต่อ 41 หากใช้ค่าเงินตามอัตราแลกเปลี่ยนตลาด (MERs) แทน PPP ช่องว่างนี้จะใหญ่ขึ้นอีก 2–3 เท่า **ที่มาและข้อมูล:** Bharti et al. (2025)

ในระบบการเงินระหว่างประเทศมายาวนาน

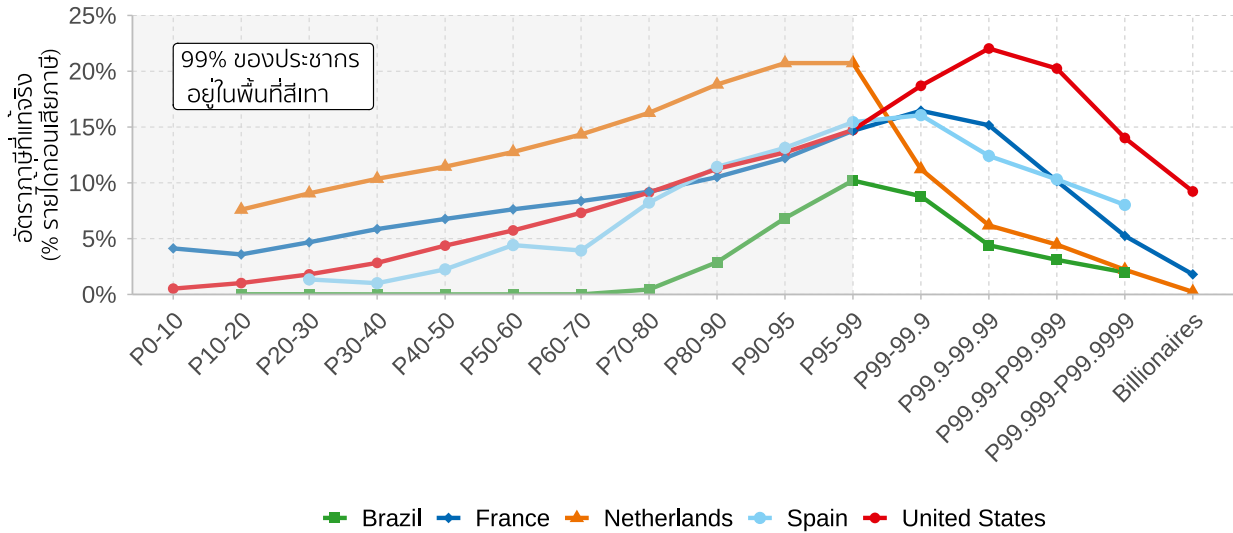
บทสรุป

ความเหลื่อมล้ำเป็นผลจากทางเลือกทางการเมือง มันเป็นผลลัพธ์ของนโยบาย สถาบัน และโครงสร้าง การกำกับดูแลของโลก ต้นทุนของความเหลื่อมล้ำที่เพิ่มขึ้นชัดเจนอยู่แล้ว ความแตกแยกที่กว้างขวางขึ้น ประชาธิปไตยที่เปราะบาง และวิกฤตสภาพภูมิอากาศที่ทั่วโลกมีส่วนรับผิดชอบน้อยที่สุดในขณะนี้ ความ เป็น ไป ได้ ของ การ ปฏิรูป ก็ชัดเจน เช่น กัน ใน ที่ ที่ นโยบาย กระจาย ราย ได้ มี พลัง ระบบ ภาษี มีความ ยุติธรรม และการ ลงทุน ทางสังคมได้รับความสำคัญเป็นลำดับแรก ความเหลื่อมล้ำจะลดลง

เรา มี เครื่อง มือ มี อยู่ แล้ว ความ ทำ ทาย อยู่ ที่ เจตจำนงทางการเมือง การตัดสินใจของเราในอีกไม่กี่ปีข้างหน้าจะเป็นตัวกำหนดว่าเศรษฐกิจโลกจะเดินหน้าต่อไปบนเส้นทางของความกระจุกตัวสุดขีด หรือหันไปสู่ความมั่งคั่งร่วมกัน.

รูปที่ 12. กลุ่มที่รวยมากที่สุดหลีกเลี่ยงระบบภาษีโครงสร้างก้าวหน้า

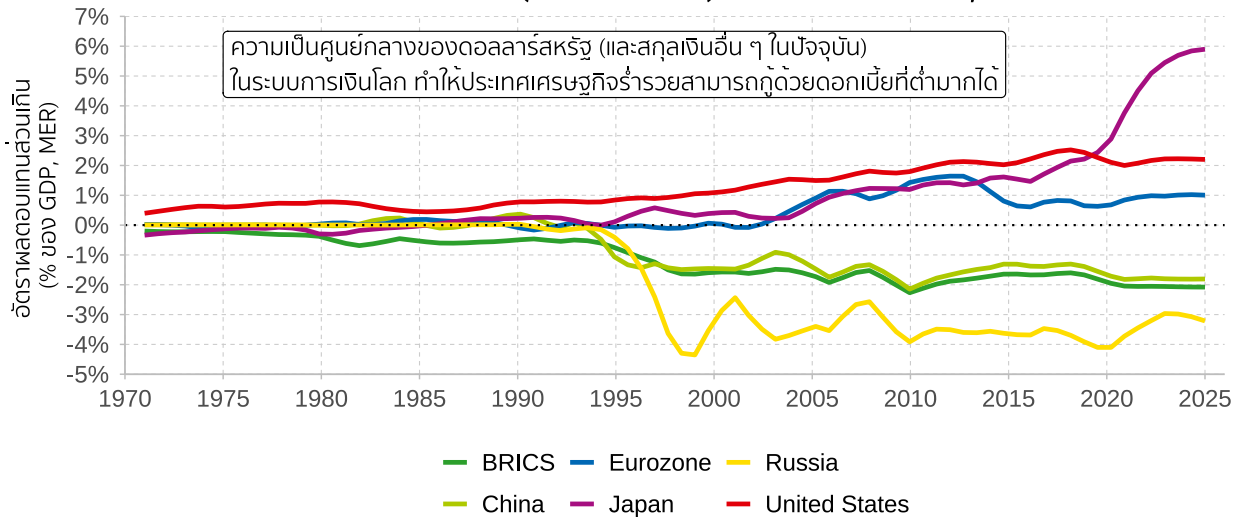
อัตราภาษีที่แท้จริงตามกลุ่มรายได้และผู้มีทรัพย์สินเกินหนึ่งพันล้านดอลลาร์สหรัฐ

การตีความ: กราฟนี้แสดงอัตราภาษีเงินได้ที่แท้จริงตามกลุ่มรายได้ก่อนเสียภาษี รวมถึงกลุ่มมหาเศรษฐีที่มีทรัพย์สินระดับพันล้านดอลลาร์สหรัฐ ในบราซิล ฝรั่งเศส เนเธอร์แลนด์ สเปน และสหรัฐอเมริกา อัตราภาษีเงินได้รวมเฉพาะภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและการจัดเก็บเทียบเท่าอื่น ๆ ค่าทั้งหมดคำนวณเป็นสัดส่วนของรายได้ก่อนเสียภาษี โดยนับเงินบำนาญเกษียณอายุและเงินช่วยเหลือกรณีว่างงาน ก่อนหักภาษีและเงินโอนอื่น ๆ P0-10 หมายถึงกลุ่มล่างสุด 10% ของการกระจายรายได้, P10-20 คือกลุ่ม 10% ถัดไป เป็นต้น **ที่มาและข้อมูล:** Artola et al. (2022), Bozio et al. (2024), Bozio et al. (2020), Bruil et al. (2024), Palomo et al. (2025), Saez and Zucman (2019), และ Zucman (2024)

รูปที่ 13. ระบบการเงินระหว่างประเทศทำให้ความเหลื่อมล้ำสูงขึ้น

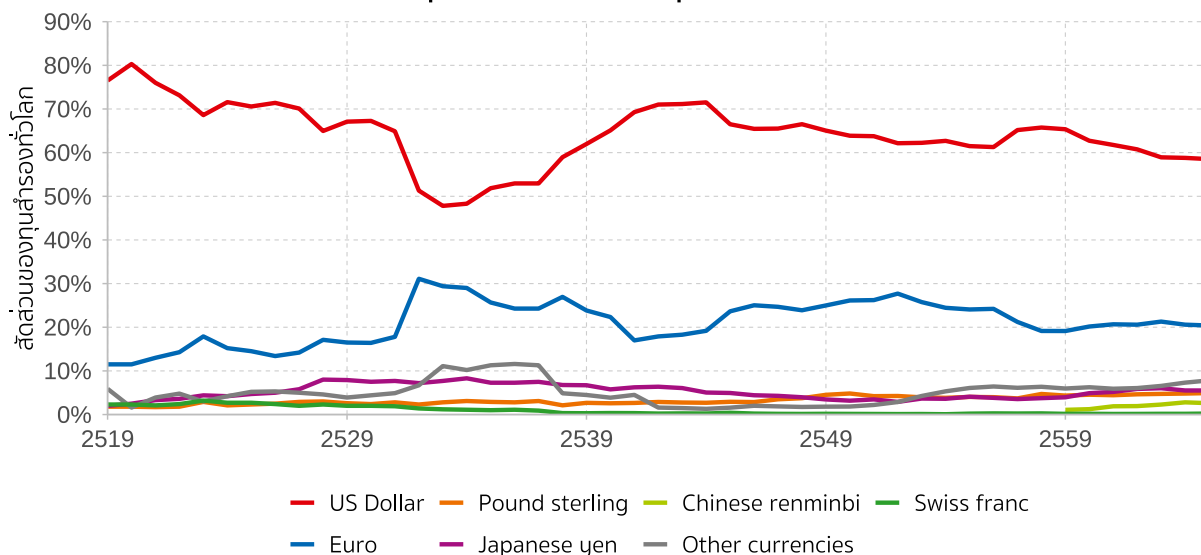
อัตราผลตอบแทนส่วนเกิน (สินทรัพย์-หนี้สิน) ในสัดส่วน % ของ GDP, 2513-2568

การตีความ: รูปนี้แสดงอัตราผลตอบแทนส่วนเกิน (excess yield) โดยนิยามคือส่วนต่างระหว่างผลตอบแทนของทรัพย์สินและหนี้สินต่างประเทศ คิดเป็นสัดส่วนของ GDP ของประเทศ รูปนี้ชี้ให้เห็นว่า 'อภิสิทธิ์พิเศษ' (exorbitant privilege) ที่เคยเป็นของสหรัฐอเมริกาเพียงประเทศเดียว ได้กลายเป็นปรากฏการณ์ที่แพร่หลายในกลุ่มประเทศร่ำรวย สหรัฐอเมริกายังคงมีอภิสิทธิ์ในระดับสูงที่ 2.2% ในปี 2568 ยุโรปตามมาที่ 1% ญี่ปุ่นโดดเด่นด้วยอภิสิทธิ์ 5.9% ในปัจจุบัน ในทางตรงกันข้าม กลุ่มประเทศ BRICS ต้องเผชิญภาระที่ต่อเนื่องราว 2.1% สะท้อนบทบาทของพวกเขาในฐานะผู้จัดหาทุนสุทธิให้กับประเทศที่ร่ำรวยกว่า **หมายเหตุ:** ค่าเป็นบวกหมายถึงการได้รับผลประโยชน์จากอภิสิทธิ์ทางการเงิน; ค่าติดลบบ่งชี้ภาระทางการเงิน BRICS ประกอบด้วย บราซิล รัสเซีย อินเดีย จีน และแอฟริกาใต้ **ที่มาและข้อมูล:** Nieves and Sodano (2025) และ wir2026.wid.world/methodology.

รูปที่ 14. ประเทศที่ได้เปรียบมีต้นทุนทางการเงินต่ำกว่าเพราะการ ออกแบบทางการเงินเมือง ไม่ใช่กลไกตลาด

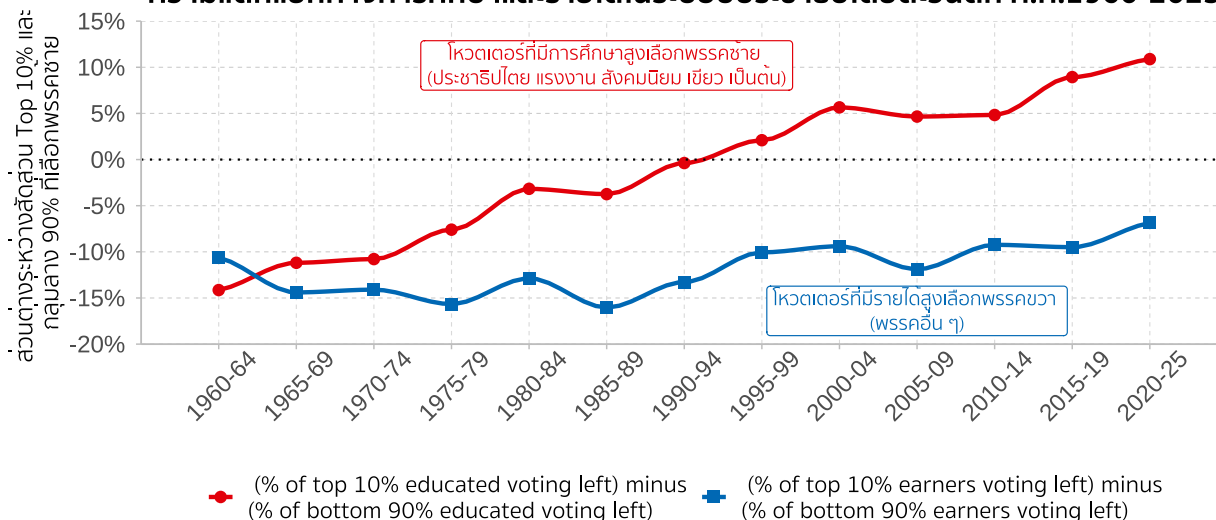
สัดส่วนทุนสำรองทั่วโลกตามสกุลเงิน, 2519-2565

การตีความ: ประเทศรายวยเป็นผู้ถือสกุลเงินสำรองระหว่างประเทศ ซึ่งถูกใช้ทั้งในการทำธุรกรรมระหว่างประเทศ และเป็นแหล่งเก็บรักษามูลค่าทั่วโลก สกุลเงินเหล่านี้เป็นสัดส่วนสำคัญในทุนสำรองระหว่างประเทศของธนาคารกลาง เนื่องจากกฎเกณฑ์ทางการเงินระหว่างประเทศ เช่น Basel III ส่งผลให้เกิดอุปสงค์ที่ยั่งยืนต่อเนื่อง และนำไปสู่อัตราต้นทุนการกู้ยืมที่ต่ำกว่าอย่างถาวร **ที่มาและข้อมูล:** Nieves and Sodano (2025) และ wir2026.wid.world/methodology.

รูปที่ 15. เราจำเป็นต้องมีการดำเนินการทางการเมือง แต่การสร้างความร่วมมือทางการเมืองเกิดขึ้นได้ยาก

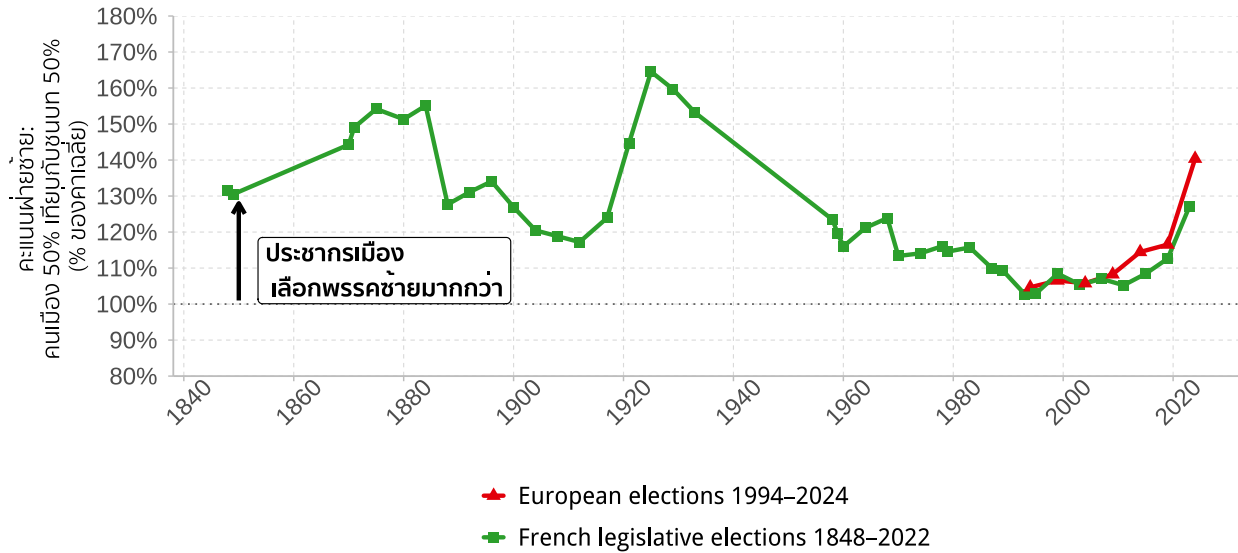
ความแตกต่างทางการศึกษาและรายได้ในระบอบประชาธิปไตยตะวันตก ค.ศ.1960-2025

การตีความ: ในทศวรรษ 1960 ผู้มีการศึกษาสูงและผู้มีรายได้สูงมีแนวโน้มลงคะแนนเสียงให้พรรคฝ่ายซ้ายน้อยกว่า (เช่น พรรคประชาธิปไตยแรงงาน สังคมนิยม และพรรคกรีน) เมื่อเทียบกับผู้มีการศึกษาต่ำและผู้มีรายได้ต่ำ กว่า 10 จุดเปอร์เซ็นต์ ต่อมา คะแนนเสียงฝ่ายซ้ายค่อย ๆ เชื่อมโยงกับผู้มีการศึกษาสูงขึ้น นำไปสู่ระบบพหุภักชน (multi-elite party system) ตัวเลขในกราฟเป็นค่าเฉลี่ย 5 ปี สำหรับออสเตรเลีย อังกฤษ แคนาดา เดนมาร์ก ฝรั่งเศส เยอรมนี อิตาลี เนเธอร์แลนด์ นอร์เวย์ สวีเดน สวิตเซอร์แลนด์ และสหรัฐอเมริกา ค่าประมาณควบคุมตัวแปรด้านรายได้/การศึกษา อายุ เพศ ศาสนา ความถี่ในการเข้าร่วมโบสถ์ พื้นที่ชนบท/เมือง ภูมิภาค เชื้อชาติ/ชาติพันธุ์ สถานภาพการจ้างงาน และสถานภาพสมรส (สำหรับปีและประเทศที่มีข้อมูลเหล่านี้) **ที่มาและข้อมูล:** Gethin et al. (2021) และ World Political Cleavages and Inequality Database (wpid.world).

รูปที่ 16. ช่องว่างระหว่างเมืองและชนบทอยู่ในระดับที่สูงที่สุดในรอบศตวรรษ

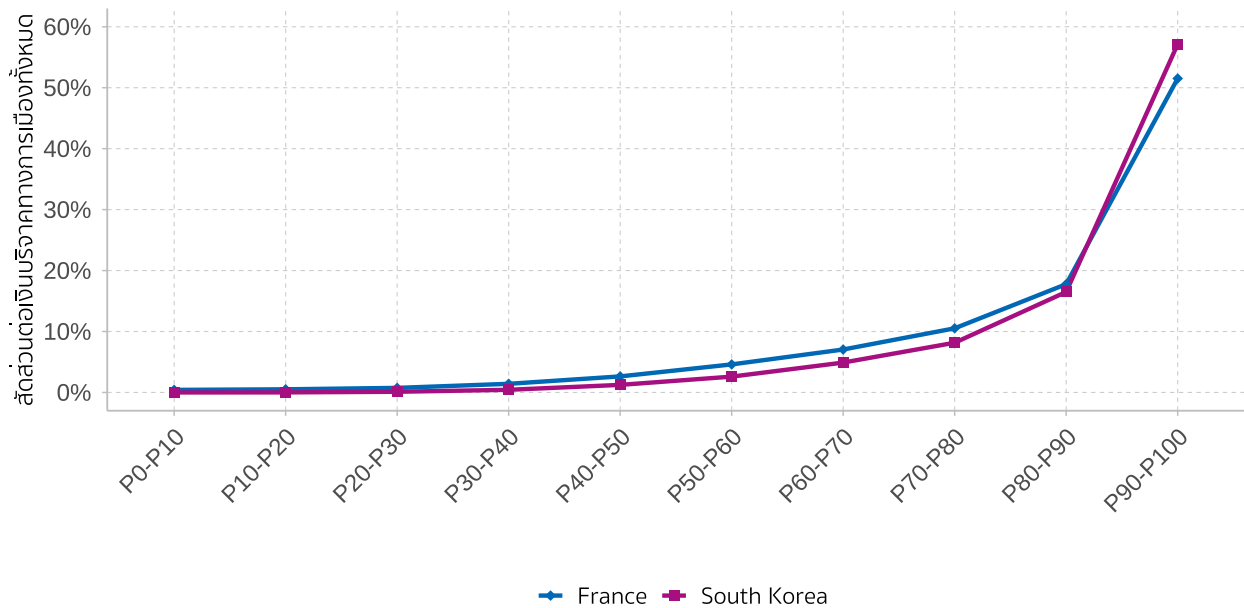
คะแนนฝ่ายซ้าย: ความแตกแยกระหว่างเมืองและชนบทในฝรั่งเศส, ค.ศ.1848-2024

การตีความ: กราฟนี้แสดงอัตราส่วนของคะแนนเสียงพรรคฝ่ายซ้ายในพื้นที่เมืองเทียบกับพื้นที่ชนบท โดยเปรียบเทียบกลุ่มที่มีความเป็นเมืองมากที่สุด 50% กับกลุ่มที่มีความเป็นชนบทมากที่สุด 50% (จำแนกตามขนาดของกลุ่มเมือง) ทั้งในการเลือกตั้งยุโรป (1994–2024) และการเลือกตั้งสภาผู้แทนราษฎร (1848–2022) พบว่าช่องว่างระหว่างเมืองและชนบทเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจนตั้งแต่ช่วงกลางทศวรรษ 1990 เป็นต้นมา โดยเฉพาะในปี 2567 ซึ่งมีการเพิ่มขึ้นอย่างเด่นชัดในการเลือกตั้งยุโรป ที่มาและข้อมูล: Cagé และ Piketty (2025) และ unehistoireduconflitpolitique.fr.

รูปที่ 17. ความเหลื่อมล้ำทางการเมืองจะเพิ่มขึ้นถ้าหากไม่มีการกระจายรายได้

เงินบริจาคทางการเมืองตามระดับรายได้, % ของเงินบริจาคทั้งหมด

การตีความ: สัดส่วนเฉลี่ยของเงินบริจาคทางการเมืองต่อทั้งหมดตามเดโชลรัยได้ไ้ ฝรั่งเศสและเกาหลีใต้ (2556-2564) เงินบริจาคมักกระจุกตัวสูงในกลุ่มบนสุด โดยเดโชลรัยที่ร่ำรวยที่สุดเป็นผู้บริจาคมากที่สุด ที่มาและข้อมูล: Cagé (2024)

**รูปที่ 18. ภาษีขึ้นต่ำสามารถรักษาโครงสร้างก้าวหน้า
และรายได้ภาษีสามารถลดความเหลื่อมล้ำได้**

ข้อเสนอความยุติธรรมทางภาษีโลก จากทัศนระดับพื้นฐาน ปานกลาง และระดับสูง

Category	Baseline	Moderate	Ambitious
ภาษีความมั่งคั่ง	2% สำหรับความมั่งคั่ง >100m US\$	3% สำหรับความมั่งคั่ง >100m US\$	5% สำหรับความมั่งคั่ง >100m US\$
ประชากรวัยผู้ใหญ่ที่ได้รับผลกระทบ	Top 0.002% (92,140)	Top 0.002% (92,140)	Top 0.002% (92,140)
รายได้ภาษี (พันล้านดอลลาร์)	503	754	1,256
รายได้ภาษีเป็น % ของ GDP โลก	0.45%	0.67%	1.11%
รายได้ภาษีเป็น % ของรายจ่ายด้านการศึกษา ในภูมิภาคแอฟริกาใต้ซาราร และเอเชียใต้และตะวันออกเฉียงใต้ (2025)	1.2x	1.7x	2.9x

การตีความ: ตารางนี้แสดงจากทัศนของภาษีความมั่งคั่งระดับโลกระดับพื้นฐาน ระดับปานกลาง และระดับสูง ที่นำไปใช้กับกลุ่มผู้มั่งคั่งระดับเซนต์-บิลเลียนแนร์ และมหาเศรษฐีทั่วโลก (ประมาณ 92,140 คน) แต่ละจากทัศนแตกต่างกันตามอัตราภาษีและพฤติกรรมการเก็บภาษี โดยรายได้จากภาษีที่คาดการณ์มีตั้งแต่ 0.45% ถึง 1.11% ของ GDP โลกในปี 2025 **หมายเหตุ:** ค่าประมาณสมมติให้มีการหลบเลี่ยงภาษี 10% **ที่มาและข้อมูล:** Wealth Tax Simulator (wid.world/world-wealth-tax-simulator) และ wir2026.wid.world/methodology

Notes

¹การปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากความเป็นเจ้าของทุนส่วนบุคคลหมายถึง การปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่เกิดจากสถานประกอบการและทรัพย์สินการผลิตการผลิอื่น ๆ ที่เอกชนเป็นเจ้าของ ซึ่งการปล่อยเหล่านี้จะถูกจัดสรรให้กับปัจเจกบุคคลตามสัดส่วนความเป็นเจ้าของของแต่ละคน และไม่รวม การปล่อยก๊าซโดยตรงจากครัวเรือน รวมถึงการปล่อยจากทรัพย์สินที่เป็นของรัฐ (ดู Chancel and Mohren (2025)).

²ดูเพิ่มเติม Gethin, Clara Martínez-Toledano, and Piketty (2021); Gethin, Clara Martínez-Toledano, and Piketty (2022); Gethin and Clara Martínez-Toledano (2025)

